

KESKENY ÚT

A Közép-Kelet Európai Református Presbiteriánus Egyház lapja · X. évfolyam, 41. szám, 2007. március

Tartalom

Három elszánt fiatalember

A házasságról

Jonathan Edwards

Van-e reménység?

A tövisek áldása

Ne félj!

„Megaláztalak téged, de nem foglak többé megalázni”

Mit keresünk a gyülekezetben?

A pillanat

Emlékezzünk meg a nyugalom napjáról! (3. rész)

A mag

John Flavel írása a gyülekezeti tagok kötelességeiről

Bűntudat elhagyása

Innen-Onnan

Megelevenítő üzenet

KESKENY ÚT

Keresztyén folyóirat

Kiadja:

KÁROLYI GÁSPÁR TEOLÓGIAI
ÉS MISSZIÓI INTÉZET

3527 Miskolc, Kartács u. 1.

Tel.: 46/412-558

E-mail: kgtmi@axelero.hu
http://www.reformatus.org

Szerkesztő: Bagoly Gyula

ISSN 1788-5469

Három elszánt fiatalember

Dániel 3.

Dániel könyvének üzenete nagyon aktuális, mert választ ad arra, hogyan éljünk Istennek tetsző életet a jelenlegi istentelen korban. Az a kérdés is felmerülhet bennünk, hogy lehet-e istenfélő életet élni az Istentől egyre jobban eltávolodó társadalmunkban, amelyben egyre több kompromisszumra kényszerítik a hívő embert (a családban, a munkahelyen, baráti körben vagy éppen az egyházakban is). Lehet-e ma Istennek tetsző életet élni, s ha igen, hogyan?

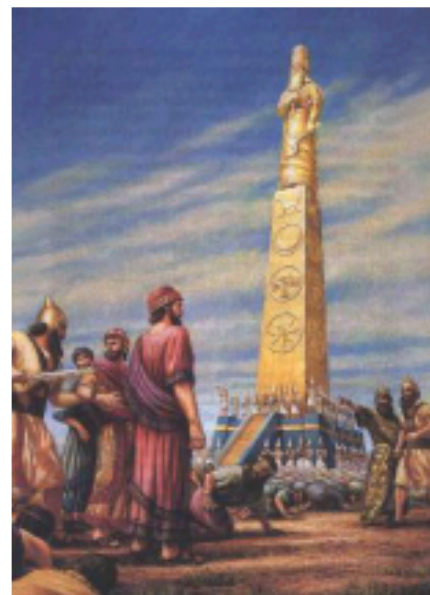
A válasz egyértelműen igen. Dániel társaival együtt egy istentelen országban, Babilonban élt, ami nem volt jobb a mostani világnál. Látszólag vallásszabadság volt, ahogyan most is, de az igaz istenhit iránti tolerancia csak addig érvényesült, amíg emberek érdekeit, nyugalma nem sértette. Akkor sem volt könnyebb hűségese maradni Istenhez. Ezt igazolja a Dániel könyve 3. részében leírt történet.

Nabukodonozor, az ókori Babilon uralkodója készített egy körülbelül három méter széles, és tíz emelet magas aranyoszlopot, melynek imádására felszólítja birodalmának népeit. Három zsidó fiatalember ellenáll a parancsnak, emiatt bevádolják őket a király előtt, aki újból felszólítja őket a szobor imadására. Sidrák, Misák és Abednégo inkább a halált választja, mint a bálvány előtt való meghajlást. Ezután láthatjuk Isten csodálatos szabadítását. Az esemény után Nabukodonozor kiad egy egészen más rendeletet, ti. azt, hogy a birodalomban mindenkinek a három fiatalember Istenét kell

imádnia. Erről szól a történet. Most nézzük meg, mit tanulhatunk belőle.

1. A világ minden időben Isten iránti hűtlenségre próbálja rábeszélni a hívő embereket. Tudomásul kell vennünk, hogy ez a világ, noha a tolerancia hirdetője, nem fogja tolerálni az igaz hitet, ha az ellenkezik a világ nézeteivel. Felejtjük el a vallásszabadságot, legalábbis az igaz vallás szabadságát. A világ mindig világ lesz, az igaz hit mindig igaz hit marad. Krisztus azt mondta, hogy háborúságunk lesz a világon. Csak a hamis vallás lesz tolerálva. Babilonban is minden vallás iránt toleránsak voltak, csak az igaz hit iránt nem. Vagyis ez utóbbit is megtűrték mindaddig, amíg ez nem okozott fennakadást a társadalomban.

Tolerálni fogják a keresztyént a munkahelyen, a családban, az iskolában vagy éppen egy hamis egyházban mindaddig, amíg nem kerül

nek összeütközésbe a vélemények. A világ nem akarja megengedni, hogy a keresztyén nézetek érvényesüljenek. A világ gyűlöli a keresztyén nézeteket, még ha képmutató módon el is fogadja azokat. A világ gyűlöli Istent, és gyűlöli az istenhívőket. Jó erre emlékeznünk a mai pluralista társadalmunkban.

A világ előbb mézesmadzaggal próbál bevetni bennünket, aztán később megpróbál ránk erőltetni olyan döntéseket, lépéseket, amelyek ellentétesek Isten kijelentett akaratával. Ezt látjuk jelen példánkban is. A király kiad egy rendeletet, amelynek értelmében minden – birodalmához tartozó – egyénnek imádnia kell az általa felállított arany állóképet, ami az első és második parancsolat egyértelmű áthágása.

Saját életünkre alkalmazva ez olyan, mint amikor feletteseink, legyenek akár országunk vezetői, akár munkáltatóink, akár szüleink, olyan rendeletet hoznak, és akarnak ránk erőltetni, amely ellenkezik Isten kijelentett akaratával. Ilyen például az Úr napján való dolgozás is. Ilyen esetben minden keresztyén embernek döntenie kell: az emberi akaratot fogja imádni, vagy Istennek engedelmessé válik inkább.

2. Valóságos a kísértés, hogy ússzunk az árral. E három fiatalember számára kemény próba volt ez a helyzet. Tudták, ha engedetlenkednek, életükkel fizetnek. De azt is tudták, hogy ha a királynak engedelmeskednek, akkor az igaz Istent tagadják meg. Tudták, hogy a király nem fogja díjazni döntésüket. Testvérek! A világ sohasem értékeli az Istenhez való ragaszkodásunkat, legalábbis akkor nem, amikor ez már őket is „sérti”.

Nagy volt a nyomás a három fiatalemberen, hiszen még egy második felszólítást is kaptak a királytól. Ezen a ponton könnyebben elcsúszhattak volna, hiszen „kegyes” cselekedetet tapasztaltak a király részéről. A második „esély” a legnehezebb. De miről szólt ez az esély? Isten egyeduralmának megtagadásáról, és egy idegen isten előtt való meghajlásról. Minden lehetőség,

mely az Isten ellen való vétkezésre készítet, nem esély, hanem kísértés.

A három fiatalember látta, hogy ez nem a mérlegelés ideje, és pontosan tudták, mit kell tenniük. Amikor tisztán látjuk Isten akaratát, a késlekedés, a még több „gondolkodás” veszélyes lehet, mert könnyen elbizonytalanodhatunk. Valószínű, ha vártak volna a válasszal, különféle ötletek fogalmazódtak volna meg bennük, vagy más emberek is „segítették” volna nekik a helyzetet értékelni.

Mondhatta volna valaki: „Ez igazán kis kompromisszum, inkább arra nézzetek, hogy mi mindent nyerhettek ezáltal. Ti fontos emberek vagytok az országnak. Láthatjátok, a király is szeret titeket, nem akarja, hogy meghaljatok. Egy kis biccentéssel is beéri bizonyára, aztán pedig szabad az út, hogy gyakoroljátok vallásotokat, és éreztessétek keresztyén hatásotokat a társadalmunkban. Milyen haszna van annak, ha kivágyátok magatokat ebből a világból? Maradjatok benn a világban, hogy só és világosság lehessetek! Egy kis kompromisszum egy szent cél érdekében.”

Miről szól ez testvérek? Arról, hogy tegyünk rosszat, hogy jó származhasson belőle? Vétkezzünk, hogy a kegyelem meg-sokasod-jék?

Ezt a gondolkodást követik mindazok a hívők, akik bent maradnak hitehagyott egyházakban, s felemás igában élnek, és azzal nyugtatgatják magukat, hogy így többet tehetnek az emberekért. A cél szentesíti az eszközt?

Sok más kifogást is felhozhattak volna mentségükre, például azt, hogy még nagyon fiatalok, hogy meghaljanak; most, hogy magukéna mondhatnak egy ilyen biztos és előkelő munkahelyet, meg kellene őrizni ezt a pozíciót; igazából felfoghatják ezt egy kulturális vagy éppen egy politikai dolognak is; amúgy is idegen földön vannak, alkalmazkodniuk kellene a körülményekhez; valójában nem is arra kérték fel őket, hogy megtagadják nyilvánosan az ő vallásukat, csak egy kis fejbőlintás az egész; csak egyszer kellene megtenniük, nem egy folyamatos engedetlenség volna ez; mindenki ezt csinálja; valahogy meg kell élni; ha életben maradnak, több jót tehetnek az emberekért stb. Talán ismerősek nekünk is ezek a gondolatok.

Vigyázz, testvérem, ne engedd, hogy kicsinek tüntesse fel előtted az

A kemence tüzeiben

ördög az Isten iránti hűtlenséget! Ne engeddd, hogy kevésnek tűnjön neked Krisztust megtagadni! Tudom, hogy nehéz feladni egy munkahelyet, ha éppen arról van szó, nehéz elviselni a csúfolódást, a megvetést, de mérlegeljünk. Mi fontosabb nekünk: az, hogy Istennek engedelmeskedjünk, vagy az, hogy emberek tetszésére éljünk, és próbáljuk megőrizni azt, ami amúgy is Isten kezében van? Talán sohasem leszel ilyen éles helyzetben, amikor a kompromisszum és saját életed között kell döntened, azonban a világ csábításaira számíthatsz, s az a kérdés, hogy hűséges maradsz-e Istenedhez (bármilyen legyen az ára), vagy sem.

3. Van lehetőség arra, hogy ne ússzunk az árral. Sidráknak, Misáknak és Abednégónak ez sikerült. Ők inkább Istennek engedelmeskedtek, hogynem a királynak, pedig az életük forgott kockán. Készek voltak a hétszeresen befűtött kemencét választani a király által kínált kompromisszum helyett. Miért? Hogyan? Ezek nem ugyanolyan emberek voltak, mint mi? Nem féltek, amikor látták a tüzes kemencét? Nem volt drága nekik saját életük? Három okból kifolyólag tudtak megállni.

(1) *Hittek Isten szuverenitásában.* Hitték, hogy Istennek van hatalma kimenteni őket Nabukodonozor kezéből, de a tüzes kemencéből is, ha akarja. Jobbnak látták rábízni magukat Istenre, mint egy királyra. Az a probléma, ha a hívő ember azt hiszi, hogy hitetlen főnökétől függ a megélhetése, aki azt tehet vele, amit akar. Megfeleldezik Isten szuverenitásáról, és nem meri rábízni magát Istenre. A szuverén Istenbe vetett bizodalom az egyik feltétele annak, hogy hűek maradjunk Őhöz.

(2) *Ismerték a Szentírást,* Isten törvényét, amely világosan megmondja, hogy idegen isteneket imádni tilos (2Móz 20,1-6). Nem úgy gondolták, ahogyan sok mai keresztyén, hogy szabadok a törvénytől, hanem úgy, hogy Isten törvényének engedelmeskedni mindennél fontosabb, még saját életüknél is. Fontos,

hogy jó bibliaismerettel rendelkezünk, hogy felismerjük a kompromisszumos helyzeteket. Hiszen nem minden eset fekete-fehér. Nem minden eset egyértelmű első látásra. Fontos, hogy ismerjük Isten kijelentett akaratát, hogy biblikus döntéseket hozzassunk.

(3) *Készek voltak meghalni meggyőződésükért.* Látjuk tehát, az első kettő nem elég. Nem elég tudnunk, hogy Isten szuverén, és mindeneket Ő irányít, és még az sem elég, ha világosan látjuk, mi volna egy bizonyos helyzetben Isten akarata. Szükséges az elszántság, az elkötelezettség, ami ebben a három fiatalemberben megvolt. Isten fontosabb volt számukra saját életüknél.

A három fiatalember Istenhez való hűsége azonban meghozta a jutalmat is. Először azt, hogy megtapasztalták Isten csodálatos szabaddítását. Krisztus ott volt velük a kemencében, és megtartotta életüket. Ha engedelmeskedünk, megtapasztaljuk Krisztus közelségét. Másodszor, ezáltal egy hitetlen és fel-fuvalkodott király a megtérés közélébe került. Emberileg szólva, ha ez a három hívő ember nem kész vállalni a halált, Nabukodonozor nem ismerte volna meg az igaz Istent. Harmadszor pedig egy egész birodalomra kiterjedő – igaz istentiszteletre vonatkozó – biblikus rendelkezés született. Ha készek vagyunk engedelmeskedni, csodálatos dolgokat tapasztalhatunk meg.

A három fiatalember áldozatvállalásáról óhatatlanul Krisztus áldozata jut eszünkbe. Testvérek, mi lehetne jobb motiváció vállalni a szenvedést vagy akár a halált is annál, minthogy Krisztus nemcsak majdnem, de valóban meghalt értünk a kereszten. Ő odavetette magát a bűnös emberek kezébe, s tudta, hogy – noha az Atya küldhetne angyalokat szabadítására – meg kell halnia. Ő, bár csak Krisztusra néznénk, s megértenénk, hogy „aki megtartja életét, elveszti azt, aki pedig elveszti az életét Krisztusért, megtalálja azt”. Ámen.

Sikó Mihály

A házasságról

Soha ne kötelezd el magad olyan személy mellett, aki nem kötelezte el magát Krisztus mellett.

Anonymus

A házasság egy Isten által megszentelt szövetség.

Kálvin

Először ki kell választanod a szerelmet, majd szeretned kell a választásodat.

Henry Smith

Amint a teremtésben Isten egyből csinált kettőt, úgy a házasságban kettőből csinált egyet.

Thomas Adams

Az asszony Ádám oldalbordájából lett megalkotva; nem a fejéből, hogy uralkodjék férjén; nem is a lábából, hogy eltaposva legyen férjétől; hanem az oldalából, hogy vele egyenlő lévén, karja oltalmában álljon, és szívéhez közel legyen, hogy férje szeretesse őt.

Matthew Henry

Amilyen vagy egyedülállóként, olyan leszel házastársként is, csak-hogy felnagyítva. Minden negatív jellemvonásod fel fog erősödni a házasság kötelékében, mivel immáron szabadnak érzed magad arra, hogy félreadd a korábbi óvatosságot, hiszen a másik már elkötelezte magát melletted, így nem kell félned attól, hogy elriasztod magadtól.

Josh McDowell

A házasságban nem az a cél, hogy egyformán gondolkodjunk, hanem hogy együtt gondolkodjunk.

Robert C. Dodds

Amíg Ádám távol volt, Éva könnyen elbukott.

Henry Smith

Ha "jó" feleséget szeretnél, vedd el egy "jó" anya lányát.

Thomas Fuller

Nem a házasság bukik meg, hanem a házastársak buknak el. A házasság mindössze ezt hozza nyilvánosságra.

Harry Emerson Fosdick

A házasságban a megfelelő személynek lenni legalább annyira fontos, mint a megfelelő személyt megtalálni.

Wilbert Donald Gough

Senki nem figyelmezteti a fiatalokat, hogy kövessék Ádám példáját, aki mindaddig várt, amíg Isten meglátta az ő szükségét. Ekkor Isten elaltatta őt, elkészített neki egy társat, és odaadta azt neki. Nagy szükség van erre az Isten akarataiban való "alvásra". Ezután megkaphatjuk azt, akit Ő készít el nekünk, az Ő idejében, ha egyáltalán elkészít valakit.

Jim Elliot

Milyen gyorsan véget érne a házastársak lelkipondozása, ha a férj és a feleség az önmegtagadásban versenyezne!

Walter J. Chantry

Válassz feleséget a füleddel és ne a szemeddel!

Thomas Fuller

Válogatta és fordította: Szőke Imre

Jonathan Edwards

Ki is volt Jonathan Edwards?

1620 novemberében a Mayflower hajó 50 telepecsaláddal a fedélzetén kikötött Észak-Amerikában, a mai Egyesült Államok partjainál. A főként a hitük miatti üldöztetések folytán Európából kivándorolt „alapító atyák”¹ között volt a 18 éves William Edwards is, Jonathan Edwards nagyapja. Jonathan Edwardsot többen is Amerika legnagyobb teológusának tartják, Martin Lloyd-Jones azt írta róla: „Számomra ő volt az az ember, aki leginkább hasonlított Pál apostolra.”²

Ki volt tehát Jonathan Edwards? Mindenekelőtt egy bűnös ember. Ezt jó észben tartanunk, hogy életét vizsgálva a Krisztusban megmutakozó kegyelem tűnjön ki. Ugyanakkor egy újjászületett ember is volt, és a Lélek amely benne munkálkodott, megmutakozott a szolgálatában. Nagyon komolyan vette a gyülekezettel való foglalkozást, az igehirdetésekre való felkészülést. Csodálatos volt a személyes élete is. Feleségével, Sarah-val való szeretetteljes és bensőséges viszonyáról többen is megemlékeztek. Nagy gondot fordított gyermekeivel való kapcsolatára is. Hasonlóan fontos jellemvonása életének a tudatosság, benne tehát egy olyan embert láthatunk, aki teljes életét az Úrnak szentelte.

Korai évei

Jonathan Edwards abban a korban élt, amit a legtöbben vélhetően ismerünk Cooper indiánregényeiből. Megélte az angolok és franciák hétéves háborúját, az indián támadásoktól való fenyegetettség is élete része volt.

Jonathan 1703-ban született, édesapja, Timothy Edwards lelkész volt, anyai nagyapját pedig Solomon Stoddard-nak hívták, aki Northampton város nagyhatású lekipásztora volt, amelynek később Edwards is 23 éven keresztül lelkésze volt.

Jonathan Edwards 10 nővére mellett az egyedüli fiúgyermek volt a csa-

lásban. Nővéreihez hasonlóan Jonathan-t is otthon oktatták, testvérei segítették és felügyelték tanulását. 13 évesen (!) kezdte meg felsőfokú tanulmányait a Yale Egyetemen.³ Itt többek között irodalmat, retorikát, történelmet, matematikát és filozófiát is hallgatott, persze mindezek mellett komoly teológiai képzést is kapott az egyetemen, amelynek során alaposan megismerkedett a református és puritán szerzőkkel. A rendszeres tanulást annyira komolyan vették az egyetemen, hogy a felsőbbéves hallgatók bármikor megállíthatták a fiatalabbakat, hogy a feladott könyvből kérdezzenek, és ha az alsós diák nem tudta pontosan az adott passzust, akkor egyheti munkáját kapott „jutalmul”. Főiskolai diplomáját osztályelsőként 1720-ban, egyetemi oklevelét pedig két évvel később szerezte meg. Megtérését saját maga 1721-re teszi, ami jelzi, hogy akkoriban komoly dologként kezelték, és nem mondták magukról könnyen azt az emberek, hogy megtértek.

A fiatal Edwards érdeklődési köre nagyon széles volt: a biológián⁴ keresztül a filozófián át a teológiáig minden érdekelt. Bár mindezekhez volt tehetsége, mégis rá kellett jöjjön, csak egy élete van. Ő a teológiát választotta.

Edwards 24 éves volt, amikor anyai nagyapja, Solomon Stoddard őt választotta Northampton segédlelkészévé. Két év múlva Solomon hirtelen halála következtében ő lett a gyülekezet lelkésze.

Ébredések

Szolgálatának megkezdése után pár évvel, 1734-36 között egy csodálatos ébredés ment végbe Northamptonban. Ennek jelentőségét akkor értjük meg igazán, ha figyelembe vesszük, hogy a reformáció óta nem volt valóban nagy ébredés a világon. A reformáció egyházai kezdtek megmerevedni a külsőségekben, egyre több lett a névleges keresz-

Jonathan Edwards

tyén. Edwards így ír az ébredés kiváltotta általános hangulatról:

„Istennek ez a munkája, ahogyan egyre nagyobb méreteket öltött és ahogy az igazi szentek száma megsokszorozódott, hamarosan egy csodálatos változást hozott a városban, úgyhogy 1735 tavaszán és nyarán a város úgy tűnt, mintha telve lenne Isten jelenlétével... Az öröm ideje volt ez a családokban, amikor a megtérések híre eljutott hozzájuk; a szülők örvendeztek az újjászületett gyermekeiknek, a férjek a feleségeiknek... Az alkalmaink is csodálatosak voltak, a gyülekezet buzgott az Úr szolgálatában... minden hallgatója csak itta a lelkész szavait, amint azok elhagyták száját; a gyülekezet újból és újból könnyekre fakadt az igehirdetés alatt; némelyek a nyugtalanság és a bűnbánat, mások az öröm és a szeretet okán.”⁵

Ez az ébredés helyi jellegű volt, 1739 végén azonban egy, az egész amerikai kolóniára kiterjedő megújulás vette kezdetét. Ekkor érkezett meg Amerikába George Whitefield, a kiváló igehirdető, aki a Nagy Ébredés egyik fő alakja volt. Több prédikációs körúton bejárta a főbb településeket. Edwards hívására Northampton-ba is eljutott.

De nemcsak ő tevékenykedett, hanem minden lelkész rengeteget szolgált ebben az időben. Sorról sorra járták be a településeket és mindenhol nagy tömegeknek hirdették

az evangéliumot. Az előzőekben leírt hangulat általánossá vált egész Új-Angliában. A következőket jegyezték fel:

„Az emberek látták maguk előtt megnyílni a poklot és magukat, mint akik épp bele akarnak esni”; „ébredés kezdődött nagy komolysággal a fiatalok között, akik látták magukat Krisztus nélküli állapotukban”; „Cooper tiszteletes azt mondta, hogy többen jöttek hozzá aggódva a lelkük állapota felől egy hét alatt, mint egész szolgálatának eddigi 24 éve alatt”; „az emberek gondolatait a bűntől való általános félelem és Isten ezért való nyilvánvaló haragja jellemezte.”⁶

A Nagy Ébredés mindenféle emberre hatása volt. Rádöbbsentette a vallásosokat személyes hitük hiányára, a világba belemerültek esetében pedig rámutatott Isten haragjára. Elérte az egészen fiatalokat (Edwards hosszan beszámol egy négyéves kislány megtéréséről), és az időseket egyaránt. Megtérést adott a hitetleneknek, s ugyanakkor bátorította a keresztyéneket. Vagyis nem pusztán emberi szónoklatok által felkorbácsolt érzelmi megmozdulás volt, hanem a Szentlélek Isten munkája. Ezt mutatja az is, hogy az ébredés „ereje” nem feltétlen állt arányban a „nagy igehirdetők” jelenlétével. A lelkészek is teljesen tudatában voltak, hogy mindez Isten munkája, csak Ő az, aki a prédikációk segítségével megtöri az emberi szíveket. Az igehirdetők azon igyekeztek, hogy áttörjék azt a falat, amit a vallásosság az igaz hit útjába emelt. Vagyis azt a ma is aktuális kérdést ostromolták a prédikációk: mit jelent igaz keresztyénnek lenni?

A Nagy Ébredésből pedig lássuk meg Isten hatalmát, hogy milyen csodálatosan tud munkálkodni a Mindenható. Bátorítsanak minket ezek az események, merítsünk hitet ebből, ha elcsüggednénk a bizonyágtételek során. A mi Istenünk az örök Vagyok, akinek minden időben van hatalma ilyen csodálatosan munkálkodni. Ugyanakkor szolgáljon figyelemztetésül az a tény, hogy utólag sok „megtérés” hamisnak bizonyult.

Vagyis a hitünket, örömünket nem építhetjük csodálatos megtapasztalásokra, a hétköznapi dolgokban és a mindennapi harcokban méretetik meg keresztyénségünk. Lehet, hogy a meteorok nagy fénnel ragyognak, de emlékezzünk, hogy fényük hamarosan elhalványul, és előtűnnek a csillagok, amelyek állandóan világítanak.

Edwards házassága, magánélete

Jonathan 1723-ban találkozott először a gyülekezetben későbbi feleségével, Sarah Pierrepont-tal. Annyira megragadta a lány, hogy azonnal egy üres lapot írt tele a lány lelki tulajdonságairól. Négy évig udvarolt Sarah-nak, későbbi házasságukat a békesség és a kölcsönös szeretet jellemezte. Whitefield a következőket írja kettejük viszonyáról: „Kedvesebb házaspárt még nem láttam. Gyermekeik nem bárszonyba és selyembe, hanem egyszerű ruhákba vannak öltöztetve, mint ahogy illik is azok gyerekeihez, akik a keresztyén egyszerűség példái. Edwardsné ékessége a szelíd és csendes lélek...akinek hatására megújítottam azon imáimat, hogy...legyen kedves Istennek számomra is kirendelni egyet Ábrahám leányai közül házastársként.”⁷

Edwards a ház körüli ügyek intézését teljesen Sarah-ra hagyta, ő pedig egész életét szolgálatának szentelte. Tudatossága megmutatkozik abban, ahogyan gondolatait rendszerezte. *Naplót* vezetett, valamint a gyakorlati életére vonatkozó fontos gondolataira külön is, *Elhatározások*-ként emlékeztette magát. Emellett *Vegyes gondolatok* címen külön leírta elmélkedéseinek eredményeit. Ezeken a kötetekben az egymondatos gondolatoktól a több oldal hosszú elmélkedésekig és bibliaversekhez fűzött kommentárokig minden megtalálható volt. Folyton gondolkozott valamin, és ha tehetné, leírta, amire jutott. Ha éppen nem tudta lejegyezni, akkor ruhájára aggatott különböző virágokkal és egyéb jelzésekkel emlékeztette magát azokra. Egy hosszú út után általában „teljesen feldíszítve”

érkezett haza, és az emberek tudták: a lelkésznek termékeny napja volt. Húsz évnyi szolgálat után is gyakran töltött 13 órát a készüléssel. Kikapcsolódásként általában lovagolt vagy sétált (általában írószerszámmal felvértezve), télen sokszor fát vágott. Igyekezett megfelelő időt szentelni a gyerekeire, gyakran kilovagolt velük. Az áhítatok során is időt fordított a gyermekek kéredezésére.

Legcsodálatosabb napjai mégis a vasárnapok voltak. A családban már szombat este elkezdődött az Úr napjának megszentelése, imádkoztak és énekeltek. Az Úr napján is nagyon fontosnak tartotta az éneklést, mert mint mondta, ez felkelti és kifejezi a vallásos érzületet.

Házukat általános vendégszeretet jellemezte: rendszeresen tartózkodtak náluk Edwards mellett tanuló teológushallgatók, lelkészek, gyülekezeti tagok, rokonok. Bár sok időt töltött a készüléssel, mégis bármikor rendelkezésére állt, ha valakinek szüksége volt rá. Nagy örömmel hívta barátait magához, házuk tulajdonképpen egyfajta vendégfogadóként működött.

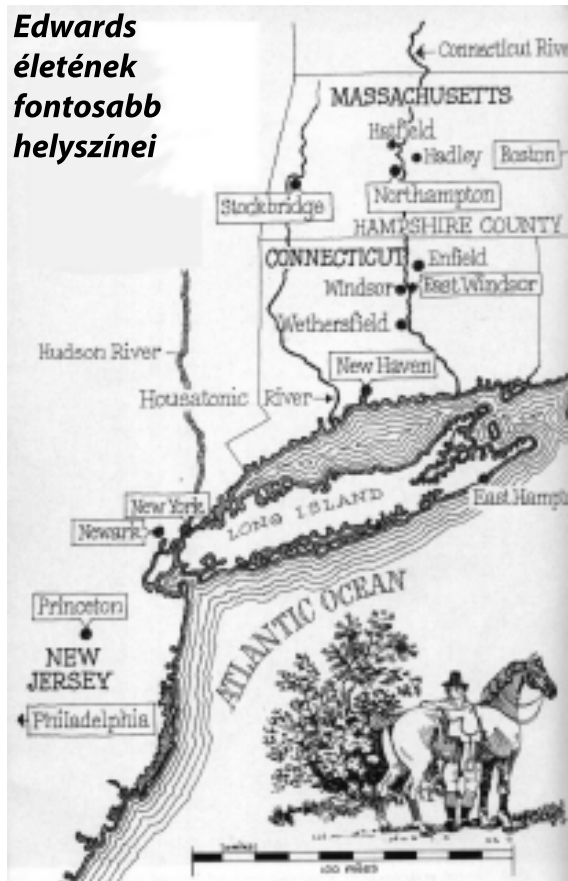
Természetesen az ő családjában sem volt minden problémamentes. Legidősebb lányuk, Sarah például olyan lobbanékony természetű volt, hogy Edwards nem tiltolta ezt a lánynak udvarló fiú előtt. A férfi erre megkérdezte: „Dehát vele van a kegyelem, nem?”. Edwards így válaszolt: „Igen, remélem, hogy vele van, mindazonáltal a kegyelem olyan helyeken is megélhet, ahol te nem.”⁸

Az úrvacsora-vita, távozás a gyülekezetből

A Samuel Stoddard idején kialakult gyakorlat szerint a megkeresztelt egyháztagnak, akinek elegendő általános ismerete volt a keresztyén hitről, kiszolgáltatták az úrvacsorát. Samuel Stoddard ezzel elsősorban a kételkedő keresztyének hitét akarta erősíteni, érvelésében azonban saj-

nos továbbment ezen, és azt állította, hogy az újjá nem született állapot sem lehet akadálya a sákramentumnak, mert a hitetlennek meg kell tanulni, amit Isten az úrvacsorában tanít és meg kell vallja azt, amit a keresztyének vallanak. Úgy vélte, hogy az úrvacsora eszköz lehet az emberek megtérésében, ezért a későbbiekben szorgalmazta a hitet-

Edwards életének fontosabb helyszínei

lenek úrvacsorázását is.

Edwards fokozatosan döbbsen rá a téves tanítás következményeire, ti. hogy két tábor volt kialakulóban a gyülekezetben, az egyik a láthatóan kegyes szenteké, míg a másik a láthatóan erkölcsös életet élőké. A probléma akkor vált különösen nyilvánvalóvá, amikor az ébredés során nagyon sokan vallották meg megtérésüket azok közül, akik korábban már az Úr asztalához járultak. Ahogy Edwards részletesebben foglalkozott az igazi megtérés természetével, úgy vette észre, hogy mennyire félrevezeti az újjá nem születetteket az úrvacsora helytelen kiszolgáltatása. Edwards álláspontjának megváltozása lassú folyamat

volt, és természetesen tele személyes küzdelmekkel, hiszen saját nagyapja gyakorlatával kellett szembefordulnia. 1744-ben – részben az Ez 22,26 hatására – Edwards eljutott arra a meggyőződésre, hogy csak személyes hitüket megvalló emberek lehetnek teljes jogú tagok a gyülekezetben.

Edwards döntése a gyülekezet nagy részének heves ellenállását váltotta ki. Többen félreértelmezték álláspontját és azt hitték, hogy Edwards a tökéletes egyházat akarja megvalósítani a földön. A hitetlen, ám mindaddig úrvacsorázó tagok pedig jelenlegi „jogaikat” féltették. Még fájdalmasabb volt azonban azon keresztyének szembenállása, akik ezt egy prefekcionista elhajlásnak tekintették. A nagy nyomás ellenére Edwards szilárdan tartotta magát biblikus álláspontjához, amely végül oda vezetett, hogy 1750-ben a gyülekezet nagyobb részének szavazata alapján elbocsátották lelkészüket. Edwards – bár gyülekezetének döntése fájdalmasan érintette – nem sértődött meg, hanem távozásakor is gyülekezetének javát kívánta. Búcsúprédikációjában a következőket mondta: „Isten áldjon meg titeket egy hűséges pásztorral, aki tudása és akarata legjavával figyelmezteti a bűnösöket...és vezet titeket az örökkévaló boldogság útján.”⁹

Utolsó évei

Edwards ezután egy határszéli előőrsre, Stockbridge-be ment szolgálni misszionáriusként, a mohók és mohikán indiánok közé. Itt is komolyan vette a gyülekezeti munkát, többek között indián gyerekek számára tartott fenn iskolát saját házában. A kisebb gyülekezet mellett azonban maradt szabadideje is, így az 1752-57 közötti időszak életének legtermékenyebb szakasza volt. Ekkor születtek meg legfontosabb művei (a szabad akaratról, az eredendő bűnről stb.). Elgondolkozhatunk e tekintetben is

Isten gondviselésén és áldásán, hiszen ha Northamptonban marad élete végéig, minden bizonnyal nem lett volna ennyi ideje az írásra.

1758-ban a Princeton egyetem elnökévé választották meg. Elnökként Edwards vállalkozott arra, hogy beadasson magának egy himlő elleni védőoltást, hogy így próbálja meg támogatni ennek az új keletű megelőzési módszernek a terjedését. A kísérleti stádiumban lévő védőoltásnál azonban előre nem látott mellékhatások léptek fel, aminek következtében Edwards pár héten belül, 55 éves korában meghalt. Az egyik legszomorúbb az egészben, hogy a hideg télre való tekintettel felesége, Sarah nem volt még Princetonban, csak nyáron érkezett meg. Edwards utolsó szavai között mégis ott volt az a „szokatlan közösség”, amit Sarah-val együtt harminc éven át megtapasztalhattak.

Mi az, amit gyakorlati életünkben is tanulhatunk Edwards-tól? Emlekezzünk az egész életét jellemző

komoly istentiszteletre, feleségével, családjával való viszonyára. Eltanulhatjuk tőle tudatosságát, ahogy gondolatait számontartotta és feljegyezte, és ahogyan a nehéz próbákban is zúgolódás nélkül meg tudott állni.

Ki is volt tehát Jonathan Edwards? Olyan valaki, aki megértette és alkalmazta a Zsolt 37,4-et. Gyönyörködött az Úrban, és Ő megadta neki szíve kérését: a Vele való minél teljesebb közösséget.

Szabó Péter András

JEGYZETEK

¹ Nevüket onnan kapták, hogy valójában ők voltak a mai Egyesült Államok alapítói.

² Idézi Nichols (2001), 9. old.

³ Amerika sok nagyon híres egyetemét (Harvard, Yale, Princeton stb.) keresztyének alapították a célból, hogy fenntartsák és előremozdítsák a protestáns keresztyén hit terjedését. Ez időben a Harvard már sajnos inkább az arminianizmus felé haj-

lott, ezért döntött Timothy Edwards úgy, hogy fiát a Yale-re iratja be.

⁴ Ezt mutatja, hogy egy „repülő” pókfajról írt tanulmánya később az Angliai Királyi Akadémia lapjában is megjelent.

⁵ Edwards (2005), 348. old.

⁶ Idézi Murray (1988), 155-176. old.

⁷ Uo., 178. old.

⁸ Uo., 192. old.

⁹ Edwards (2005), ccxlix. old.

FELHASZNÁLT IRODALOM

Jonathan Edwards (2005): *The Works of Jonathan Edwards*. Hendrickson Publishers, Inc.

Iain H. Murray (1988): *Jonathan Edwards – A New Biography*, The Banner of Truth Trust.

Stephen J. Nichols (2001): *Jonathan Edwards – A Guided Tour of His Life and Thought*, P&R Publishing.

Háztartás

Hétfő: mosás

Uram, segíts kimosnom magamból minden büszkeségemet, önzésemet és hiúságomat, hogy teljes alázattal szolgálhassalak ezen a héten.

Kedd: vasalás

Atyám, segíts kivasalnom az előítélet és a személyválogatás ráncait lelkem ruháján, hogy türelemmel viszonnyuljak másokhoz.

Szerda: varrás

Ó, Istenem, segíts nekem befoltozni útjaimat, hogy jó bizonyosság legyen Rólad másoknak.

Csütörtök: takarítás

Úr Jézus, segíts kitakarítanom összes titkos vétkemet, amelyeket a szívem rejtekében dédelgetek.

Péntek: bevásárlás

Teremtőm, add kegyelmedet úgy vásárolnom, hogy olyan bölcseséget nyerjek, amely által adhatok

azoknak, akik a Te szereteted után vágyakoznak.

Szombat: főzés

Könyörülj rajtam, Megváltóm, hogy nagy fazék testvéri szeretetet főzhessek, és friss, gyöngéd kedvességgel tálalhassam.

Vasárnap: Úr napja

Uram, Neked készítettem el a házamat. Kérlek, Legbecsesebb Vendégem, jöjj be a szívembe, hogy Vele tölthessem ezt a napot – és egész életemet.

„Vele együtt munkálkodva inkább is titeket; úgy éljete, mint akik nem hiába kapták az Isten kegyelmét.” (2Kor 6,1)

Az E-Mail Ministry nyomán fordította és átdolgozta: Tihanyi Pál

Van-e reménységed?

„A reménység pedig nem szégyenít meg...” (Róm 5,5)

A reménység egy olyan kifejezés, amit nap mint nap használunk különböző jellegű – akár lelki, akár fizikai – dolgokra vonatkozóan. Például: remélem, jobb lesz ez a munkahelyem az előzőnél; remélem, nem lesz olyan zsúfolt programom a jövő hónapban; remélem, ebben az évben megoldódnak az anyagi problémáim; remélem, elkerülhető lesz a műtét; remélem, egy kicsit jobb idő lesz a következő hetekben; remélem, ott lesz a megbeszéltek időpontban; remélem jobb sorsuk lesz gyermekeimnek, mint nekem volt...

De az ilyen és ehhez hasonló reményeinkkel a tapasztalatunk változó: van, amikor bejön, van, amikor nem jön be. Van, amikor tényleg szép idő lesz, van, amikor éppen hogy nagyon rossz idő lesz; van, amikor egy lelki vagy anyagi problémánk megoldódik, máskor meg még inkább fokozódik. Tehát, mi magunk is tudjuk egy-két ilyen kellemetlen tapasztalat után, hogy ez a reménység nem olyan biztos. Egy kicsit csalfa, vak remény, ahogyan Csokonai fogalmaz. Ez a fajta reménység már sokszor okozott csalódást nekünk.

Mit is jelent ez a kifejezés?

Először is a reménység a jövőhöz kötődő VÁRAKOZÁS. A remény a jövő, a várakozás „vallása”. Nem foglalkozik a múlttal, sem a jelennel, csak a jövővel. Az elnyert dolgokat nem lehet, és nem is kell már remélni. „Mert reménységben tartatunk meg; a reménység pedig, ha láttatik, nem reménység, mert amit lát valaki, miért reményli is azt” (Róm 8,24). Azaz úgy gondolom, mindenki egyetért, hogy azt reméljük, amit még nem látunk, nem tapasztalunk, de szeretnénk megtapasztalni. Például: még nem gyógyultunk meg, de reméljük, hogy megtapasztaljuk a gyógyulást.

Másodszor a reménység JÓ DOLGOKRA való várakozás. Az ember mindig jót remél, mindig a jó dolgot várja. Soha nem szoktunkilyent mondani: alig várom, hogy beteggebb legyek; alig várom, hogy anyagi körülményeim rosszabbra forduljanak; alig várom, hogy kapcsolataim felszínesebbé váljanak; stb. Az ember mindig jobbat remél. Éppen ezért, az ember szeret reménykedni.

Eddig azt láthattuk, hogy a reménység jó, mert jó dolgokra való várakozás. Azt is láthattuk viszont, hogy ez a reménység bizonytalan, sőt, jobban hasonlít az óhajhoz. A

Magyar Értelmező Kéziszótár így fogalmaz: „Bizalom, hit abban, hogy amit óhajtunk, megvalósul”. Vajon a Biblia többet ad ennél? Vajon a biblikus reménység több ennél, amit eddig elmondtunk?

Igen. Egyedül a biblikus remény a jó dolgokra való BIZTOS várakozás. A Biblia úgy beszél a reménységről, mint valami biztos dologról. A biblikus értelemben vett reménység nem szégyenít meg, vagyis soha nem okoz csalódást. Az a remény, amiről a Biblia beszél, nemcsak egy lehetőség, nemcsak egy emberi óhaj vagy kívánság, hanem egy biztos várakozás. A hívő ember reménységéről úgy beszél Isten Igéje, mint ami a lélek bátor, erős és erős horgonya,

ami a mennyben van. Mit tesz a horgony? Megtartja a hajót, hogy ne sodródjon el. A horgony biztonságot, védelmet ad a hajónak és a hajó utasainak. A reménység egy bátor, erős horgony.

Ki ne akarna ilyen reménységet? Ki ne szeretne úgy várakozni valami jó után, hogy biztos legyen, hogy nem hiú ábrándokat kerget, nem ostoba és naiv módon várakozik, hanem az, amire vár, bizonyosan be fog következni? Mindenki akarja ezt a reménységet, ami megváltoztatja az életet, a jövőhöz, a nehézségekhez való viszonyulását. Erre a reménységre van szükségünk, ha bajban vagyunk, ha nem mennek jól családi, munkahelyi, baráti kapcsolataink, vagy egyáltalán ahhoz, hogy nyugodtan tudjunk a jövő elé nézni.

Egy kérdésre azonban még meg kell keresnünk a választ? Mitől biztos a biblikus reménység? Mi teszi szilárdá ezt a reménységet? Isten ígérete teszi biztossá.

Kedves Barátaim! A reménység legalább két dolog miatt válhat ostobává: ha alaptalan, vagy ha ésszerűtlen. Alaptalan akkor, amikor nem előzi meg egy (biztos) ígéret; ésszerűtlen abban az esetben, ha egy ésszerűtlen ígéret előzi meg. Nézzük meg mindkettőt közelebbről.

Alaptalan reménység. Alaptalanul várom, hogy jó idő legyen, ha még a sokszor megbízhatatlannak bizonyuló meteorológiai előrejelzés sem ígér szép időt. Sokszor ilyen alap nélküli az emberek reménysége. Sok ilyen reménykedő emberrel lehet találkozni. „Az ilyen fajta embernek – írja Spurgeon – csak az a hibája, hogy már akkor megszámolja a kiscsibéket, amikor még ki sem keltek a tojásból, eladja a halakat, mielőtt a hálójába kerülnének. (...) Ha új üzletet nyit, meg van győződve, hogy jól fog menni, mert alighogy kinyitott, az első öt percen belül két szomszéd rohant be, s az

egyik kenyeret kért kölcsön, a másik pedig egy tallért váltott fel. Nem hiszi el, hogy „a száj és a pohár pereme között a végzet keze lebeg”, hanem minden „talánt” biztosra vesz” („Egy vidám földműves életbevágó tanácsai”-ból).

Ha nincs alapom arra, hogy a mennybe jutok, miután meghalok, várhatom az üdvösségemet, de alap nélkül ez nem fog menni. Alap nélkül semmi sem megy. Az ígéret nélküli várakozás olyan, mint a ház alap nélkül vagy jó alap nélkül. A híres angol prédikátor – Charles H. Spurgeon – írja szintén: „Maradjon reményünk az ész korlátain és az öreg Biblia ígéretein belül. Az alaptalan remény olyan, mint a hordó fenék nélkül, a ló fej nélkül, a kés penge nélkül. Ha valaki lehetetlenséget remél, például hogy aratni fog vetés nélkül, (...) annak reménysége nem remény, hanem magától értetődő ostobaság”.

Remélhetjük, hogy jobb lesz a holnapi napunk, hogy a holnapi problémáinkkal meg fogunk tudni küzdeni; remélhetjük azt, hogy az életben boldogulni fogunk, és boldogok leszünk; remélhetjük, hogy sikeresek, ügyesek és szépek leszünk; remélhetjük, hogy Isten mégsem gondolja annyira komolyan a bűnt, ahogyan írja a Biblia; remélhetjük, hogy egyszer csak minden jóra fordul az életünkben. Sok mindent remélhetünk, de az a kérdés, hogy van-e rá alapunk, van-e rá ígéretünk.

Ezért mondom, hogy egyedül a keresztyén reménység, a Bibliára, Isten ígéreteire alapozott reménység biztos várakozás. Mert ha ember ígér valamit, nem biztos, hogy meg fogja tudni tartani, vagy nem biztos, hogy meg akarja tartani ígéretét. De Isten nem ember, hogy megváltozzon, hogy elbizonytalanodjon. Vagyis, ha Isten megígér valamit, akkor meg fogja tudni tartani, és meg is akarja tartani azt. Ő nem csapja be azokat, akik félik Őt, akik bíznak benne. Tehát a biztos reménységhez kell egy biztos ígéret.

Ésszerűtlen reménység. Ahhoz, hogy egy reménység biztos lehessen, éssze-

rűnek is kell lennie. A Biblia reménysége ésszerű reménység, mert Isten ígéreteibe kapaszkodik, és Isten nem ígér ésszerűtlen dolgokat. „Ha egy ember lehetetlenséget remél, annak reménye nem reménység, hanem nyilvánvaló ostobaság, mert aratásra vár anélkül, hogy vetett volna. Az ilyen remény csak beszéd alap nélkül. Hasonló a lidércfényhez, mely a vándort a mocsárba csalja.” (Spurgeon)

A világ tele van ésszerűtlen ígéretésekkel. Ezeknek a lényege egy: boldogságot ígérnek Isten nélkül, és egyedül az emberre építve. „Menni fog ez, meglátod. Képes vagy rá, nagyszerű ember vagy, bízzál magadban, mert sikerülni fog”. Ezek a gondolatok az ördög régi gondolatai. Az ördög azt ígérte az embernek, hogy az igazi boldogságot úgy éri el, ha figyelmen kívül hagyja Istent, és az Ő parancsát, vagyis ha függetleníti magát Istentől.

Hát ez az ésszerűtlenség, Barátaim: ha azt gondoljuk, hogy mi figyelmen kívül hagyhatjuk Istent, és annak nem lesz semmi következménye, sőt, ha ettől várjuk a mi boldogságunkat.

Avagy nem ésszerűtlenség jóra és jutalomra várni, ha figyelmen kívül hagyom egy országnak a törvényeit? Ne feledjük, ez a világ Istené. Ő teremtette, és Ő tartja fenn. S ha mi úgy élünk, mintha Ő nem lenne, Ő ezt nem fogja karba tett kézzel végignézni. Egyébként, ha az ördög ígérete igaz lett volna, az ember egyre boldogabb kellene, hogy legyen Isten nélkül, de ennek épp a fordítottja valósult meg.

A keresztyén reménység ésszerű reménység. Isten nem ígér ostobaságokat. Péter apostol két levelet írt a szétszórásban levő keresztyéneknek. Az első levelében ír arról – többek között –, hogy ha egy istenfélő ember találkozik egy Istent nem féltő emberrel, s ha ez utóbbi megkérdi, hogy mitől olyan biztos az ő hitében, reménységében, adjon neki ésszerű érveket ennek alátámasztására. Így fogalmazza meg ezt az apostol: „Mindig készek legyetek megfelelni mindenkinnek, aki számot kér tő-

letek a bennetek levő reménységről” (1Pt 3,15). Isten nem ad ésszerűtlen reménységet. Nem mondja azt nekünk, hogy legyünk nyugodtak, mert ha nem is vetjük be a földet, akkor is fogunk aratni.

Mi következik mindebből?

1. *Veszélyes dolog reménység nélkül élni.* De nemcsak veszélyes, hanem kellemetlen is. Az ember könnyen kétségbeeshet, és annyira elkeseredhet, hogy akár az életét is eldobja magától.

2. *De ugyanolyan veszélyes hamis reménységgel élni.* Vagyis olyan reménységgel, amely alap nélküli vagy ésszerűtlen ígéretésre alapul. Az ilyen ugyanis nem más, mint lehetőség, sőt, sok esetben önámítás. Sok ember reméli, hogy a mennybe jut, de reménységét nem az isteni ígéretre építi, hanem saját ártatlanságára, jó cselekedeteire. Milyen a te reménységed? Van-e neked biblikus reménységed? Hogyan használd ezt a kifejezést és mire?

Azt olvassuk bölcs Salamon könyvében, hogy „mikor meghal az istentelen ember, elvész az ő reménysége; a bűnösök várakozása is elvész” (Péld 11,7). De az istenfélő embernek sokkal jobbak a kilátásai: „Az igaznak (...) halála idején is reménysége van” (Péld 14,32).

3. *„Szükségem van erre a biztos reménységre”* – gondolod magadban. „De szeretném tudni, mit ígér Isten.” Nem tudom, milyen elképzeléseid vannak, hogy milyen ígéreteket fogok most felsorolni, de Istennek ma egy ígérete van számodra, s ez a legnagyobb. Ez az ígérete így hangzik: *ha bűnöd megbánod és megvallod Istennek, Ő kész megbocsátani azokat a Krisztus áldozatáért, és kész megajándékozni téged az örök élet reménységével, ami nem egy bizonytalan reménység, hanem egy biztos és dicsőséges várakozás.* Isten kész megbékülni veled ma Krisztus áldozatáért. „Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket, és megtisztítson minket minden hamisságtól” (1Jn 1,9).

Sikó Mihály

A tövissek áldása

Mary nagyon maga alatt volt, amikor a novemberi szélben belépett a virágbolt ajtaján. Az élete korábban egyszerű és olyan könnyű volt, mint a lágy tavaszi szellő. Aztán második várandóssága 4. hónapjában egy kisebb autóbalesetben elvesztette a kisbabát. Éppen most, Hálaadás¹ hetében kellett volna megszületnie. Sokat szomorkodott a veszteség miatt. S mintha ez mind nem lett volna elég, férjének a munkahelyén áthelyezést helyeztek kilátásba. Rég nem látott húga is, akivel már úgy várta a találkozást, épp előző nap hívta fel telefonon, hogy mégsem tud jönni. S aznap még egy barátnője is felbosszantotta azzal, hogy emlékeztette: nyomorúsága bizonyosan Isten akaratából van, amely által lelkileg erősödik, és jobban megérti mások szenvedését is.

– Fogalma sincs, hogy mit érezek – gondolta Mary borzongva. Hálaadás? Hálaadás miért? Ezen tűnődött. Egy figyelmetlen sofőrért, akinek a kamionja eleje is alig horpadt be, amikor hátulról nekiment a kocsijának? A légzsákért, ami megmentette az ő életét, de elvette a babát?

– Jó napot kívánok, miben segíthetek? – a virágbolt eladójának kérdése kizökkentette a gondolataiból.

– Őőő..., egy csokrot szeretnék – eszmélt fel Mary.

– Hálaadásra lesz? Egy szép hagyományosra gondolt, vagy esetleg ajánlhatom a Speciálisat, a vevők kedvencét?

– Speciálisat? – kérdezte az eladótól.

– Igen! Meg vagyok győződve arról, hogy a virág „beszél”, „elmond” valamit. Ön bizonyára olyan csokrot keres, amely valóban kifejezi az Ön háláját.

– Hát nem kifejezetten! – vetette oda Mary. Az utóbbi 5 hónapban minden, ami elromolhat, elromlott az életében.

Azonnal megbánta, amit mondott.

– Tudom én, hogy milyen csokor kell Önnek – mondta a hölgy.

Mary meglepetten nézett rá. Ekkor felcsendült a bejárati ajtó fölötti kis csengő hangja, és belépett egy nő.

– Jó napot, Barbara, rögtön hozom a rendelését – szólta az eladó, udvariasan elnézést kért, és elment hátra. Rövidesen egy nagy masnival megkötött, hosszú szárú, tövises rózsákból és sok zöldből készült csokorral a kezében tért vissza. Majdnem minden stimmelt, egy furcsaság viszont volt az egészben: a rózsák virágja hiányzott, mivel az mindegyiken gondosan le volt vágva.

– Adhatok hozzá egy dobozt? – kérdezte a boltos.

Mary kerek szemekkel figyelte a vevő reakcióját. Mi ez, vicc? Ki akar na rózsát virág nélkül? Várt, várt, a nő azonban a legnagyobb természetességgel, egy kedves mosoly kíséretében válaszolt.

– Igen, kérnék – majd Mary-hez fordult.

– Talán azt gondolná, hogy három Hálaadás és három Speciális után meg sem érzem, mégis újra megghatódok – mutatott egy lágy mozdulattal a szívére, és elment.

– Hú, ez a nő egy..., egy..., egy virág nélküli csokorral ment el! – hebeggett Mary.

– Így van – mondta az eladó. Levágtam a virágokat: ez a speciális a Speciálisban. Ezt nevezem én Tövises Hálaadás Csokornak.

– Na de nem mondja komolyan, hogy van, aki ezért pénzt fizet?! – hördült fel Mary.

– Barbara 3 évvel ezelőtt éppen olyan állapotban jött be ide, mint amilyenben Ön van most – magyarázta a hölgy. Azt gondolta, hogy szinte nincs is miért hálát adnia. Édesapja meghalt rákban, a fia kábí-

tószeres lett, a családi vállalkozás tönkrement, ő pedig éppen egy komoly műtét előtt állt.

– Én abban az évben vesztettem el a férjemet – folytatta a boltos –, és akkor először kellett egyedül töltenem az ünnepet. Nem volt se férjem, se gyereke, se közeli ismerősöm, se pénzem, hogy elutazzak valahová.

– És akkor mit csinált? – kérdezte Mary.

– Megtanultam hálásnak lenni a tövisekért – válaszolta. Egész életében hálás voltam Istennek a jó és könnyű dolgokért, és sosem kérdeztem, hogy miért vannak azok. Bezzeg amikor eljöttek a nehézségek, kérdeztem, de még hogy! Aztán eltelt némi idő, amíg megtanultam, hogy a kemény idők mennyire fontosak. Mindig élveztem az élet virágait, de a tövisek lettek ahhoz, hogy megtapasztaljam Isten vigasztalásának gyönyörűségét. Tudja, a Szentírás azt mondja, hogy Isten megvigasztal minket, amikor nyomorúságunk, bánatunk van, és ezáltal mi is megtanulunk másokat megvigasztalni.

Mary-nek egy pillanatra elállt a lélegzete, és eszébe jutott, hogy barátnője reggel éppen erről beszélt neki.

– Azt hiszem, valójában nem is akarok megvigasztalódní. Elvesztettem a kisbabát, és ezért haragszom Istenre – mormogta.

Ekkor ismét kinyílt az ajtó.

– Helló, Phil! – kiáltotta a virágos a belépő pocakos, kopaszodó férfinak.

– A feleségem küldött a szokásos hálaadásnapiért..., 12 szál hosszú szár – nevetett Phil, miközben a nő átnyújtotta neki a selyempapírba csomagolt csokrot.

– Ezt..., ezt a feleségének viszi? – kérdezte Mary hitetlenkedve. Nem bánja, ha megkérdezem, hogy miért akarna egy ilyet kapni?

– Nem, abszolút nem, örülök, hogy megkérdezte – felelt Phil. 4 éve majdnem elváltunk a feleségemmel. 40 év után kátyúba került a házasságunk, de az Úr kegyelméből, az Ő segítségével minden egyes problémánkon túljutottunk. Ő mentette meg a házasságunkat. Egyszer Sarah – biccentett a virágos felé – elmondta nekem, hogy megőrzött egy vázát néhány rózsaszárral, hogy emlékeztesse arra, amit a „tövises” időkben tanult, és pont ez kellett nekünk is. Hazavittem pár ilyen szálat. A feleségemmel együtt elhatároztuk, hogy mindegyiket kijelöljük egy-egy hajdani konkrét problémának, és hálát adunk azért, amire Isten azáltal tanított bennünket.

Mary csak bámult. Phil, miközben fizetett, ezt mondta neki:

– Szívből ajánlom Önnek a Speciálisat!

– Nem hinném, hogy hálás tudnék lenni a tövisekért az életben – mondta Mary. Ez az egész olyan... fájdalmas.

– Nos – mondta Sarah megfontoltan –, én a saját életemben azt tapasztaltam, hogy a tövisek még értékesebbé teszik a rózsát. Isten atyai gondoskodását sokkal jobban megbecsüljük a nyomorúságban, mint bármikor máskor. Krisztus töviskoronát viselt, s ezáltal is emlékeztetünk az Ő szeretetére. Ne nehezteljen a tövisek miatt.

Mary arcán könnycseppek gördültek le. A baleset óta most először engedett a szívét markoló vádaskodás és önsajnálát szorítása.

– Elvinném azt a 12 szálat – motyogta.

– Gondoltam – mondta Sarah. 1 perc, és kész.

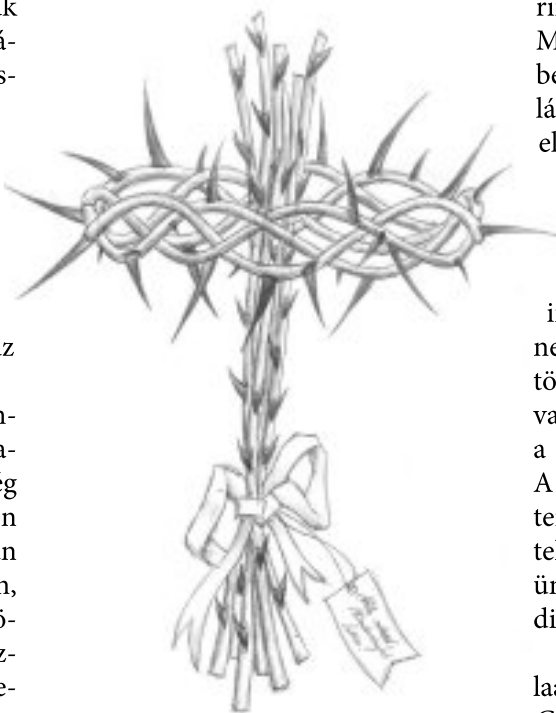
– Köszönöm. Mivel tartozom?

– Semmivel! Az első hálaadásnap csokor minden vevőnek ajándék. De ígérje meg, hogy átadja Istennek a szívét, hogy meggyógyítsa azt – mosolygott az eladó, és a csokor mellé átadott Mary-nek egy meghívót a következő gyülekezeti evangelizációs alkalomra.

Mary elköszönt, és kilépett az ajtón. Már nem érezte azt a nyomást

ott belül. Visszanézett, és meglátott a kirakatban egy hatalmas, csupa-csupa rózsavirágból készült koszorút, s rajta az arany betűkkel írt kártyán a feliratot: „Hála Neked, Mindenható Isten!” Hazaindulás előtt a kocsiában még beírta a naptárába az evangelizáció időpontját.

„Uram, sosem adtam Neked hálát a tövisekért az életben. Sokszor megköszöntem a virágokat, de a töviseket egyetlen egyszer sem. Kérlek, add, hogy megtanuljam a

tövisek értékét, add, hogy megtanuljak helyesen viszonyulni, és hordozni a terheit. Mutasd meg, hogy a nyomorúságok által közelebb kerülhetek Hozzád. Mutasd meg, hogy a könnyeken keresztül a Te szívárványod színei is még szebben tündökölnék. Magasztallak, Uram, a virágokért, és hálát adok Neked a tövisekért!”

„Aki hálával áldozik, az dicsőít engem, és aki az útra vigyáz, annak mutatom meg Istennek szabadságát.” (Zsolt 50,23)

Nancy Leigh DeMoss írása nyomán
fordította és átdolgozta: Tihanyi Pál

JEGYZET

¹ A Hálaadás (angolul *Thanksgiving*) észak-amerikai ünnep. A hagyományok szerint az őszi betakarítások után Istennek adnak hálát a termésért. Az Amerikai Egyesült Államokban, ahol az egyik legfontosabb ünnepnek számít, november negyedik csütörtökén, Kanadában pedig, ahol az aratás általában korábban befejeződik, október második hétfőjén ünneplik.

Az Egyesült Államokban az első Hálaadást a hagyományok szerint 1621-ben ünnepelték a Mayflower fedélzetén az előző évben Plymouth-hoz érkező, az Újvilágba az európai vallásüldözések elől menekült puritán telepesek, akiknek mintegy fele az első télen a hideg, az éhezés és az idegen, mostoha környezet áldozata lett. A telepeseket egy indián törzs segítette ezekben a nehéz időkben, megtanítva nekik többek között a helyi halászatot és vadászatot, a kukoricatermesztést, a juharszirup kinyerésének titkát. A történet szerint az őszi bőséges termés után az életben maradt 51 telepes vezetője, William Bradford ünnepséget rendezett, ahová az indiánokat is meghívták.

Mások szerint az első valódi Hálaadást a New England-i Plymouth Colony-ban tartották 1623. nyarán. A puritán telepesek meg akarták köszönni Istennek, hogy egy zápor megmentette a termésüket. Amikor a dolgok kedvező irányban haladtak, a termés jó volt, vagy győzelmet arattak egy csatában, a New England-iek Hálaadás Napot rendeztek, megköszönvén a Teremtőnek az áldásokat, aztán hazamentek, és ünnepi vacsorát tálaltak fel, amely lehetett családi vagy közösségi jellegű. Amikor pedig rosszul álltak a dolgok, pl. nem volt elég élelem, vagy járvány tizedelte őket, bőjtre és megalázkodásra hívták fel egymást, és együtt könyörögtek Istenhez bocsánatért és útmutatásért.

Forrás: Wikipedia.hu, Valtozovilag.hu

Ne félj!

*„Ne félj, mert megváltottalak, neveden hívtalak téged, enyém vagy!”
(Ézs 43,1)*

Balatonalmádiban láttam meg a napvilágot 1967 decemberében. Szüleim a közeli Fűzfőgyártelepen a Nitro-kémia vegyi üzemben dolgoztak. Édesapám mérnök, édesanyám laboráns végzettségű. Belecsöppentem a nagy „kádári” korszakba, kisdobos, úttörő, majd kiszes is voltam.

Az anyagiasság, a materializmus teljesen áthatotta ezt a korszakot. Mindig vártuk a következő ünnepet, amikor lehet enni, inni, felvonulni, és integetni a tribün felé.

Mindez az idilli rózsaszín felhő egészen gimnazista koromig tartott. Kezdték kinyitni a szemünket, hogy a dolgok nem is teljesen úgy történtek, ahogy a történelem órán tanultuk. Mindeközben Istenről, Jézusról nagymamám próbált nekem beszélni, de az én világfelfogásomban ez sehogysem fért bele akkor. Az egész megmaradt csak a legenda szintjén.

A művészet érdekelt, minden szabadidőmet a rajzolással töltöttem. Mégsem voltam képes érettségi után a Képzőművészetre jelentkezni, mert nem volt elég önbizalmam, és féltem a kudarctól. Mindenképpen valamilyen kézműves foglalkozás vonzott, ezért Kaposvárra mentem, hogy a kerámiakészítést ki-

tanuljam. Második évben egy zirci keramikusnő műhelyében dolgozhattam, majd Budapesten tettem le a vizsgáimat. Később Balatonalmádiban a családi házunk aljában nyitottam önálló műhelyt, ahol 19 éve készítem a különféle kerámiákat.

Két fiunk született, Ákos és Zsombor. A nevelésük, a háztartás és az ipar vitele igen sok teendőt rótt rám. Férjem a kezdetektől segített nekem, együtt dolgozunk a műhelyben. Megtanult csodálatosan korongozni, hiszen ehhez kell nagyobb fizikai erő. Úgy tűnt, hogy a dolgok mennek a maguk kerékvágásában, és rendben haladnak. Ám mikor második fiunk elhagyta az egyeztetendő kort, olyan gondolatok kezdtek felmerülni bennem, hogy miképpen tudom én egyedül megmenteni gyermekeimet a betegségek, a haláltól. Egyáltalán mi végre vagyunk a világon, és mi van a halál után? Természetesen a világi-as szemlélettel nem tudtam ezekre válaszolni. Egyre jobban kétségbeestem, és tehetetlennek éreztem magam. Depresszióba, majd ún. „pánikbetegségbe” süllyedtem. Ez egy szörnyű mély lelkiállapot, örökös feszültséget és halálfélelmeket jelent.

Nővérem, Hazugáné Séllei Éva, férjével Hazuga Nándorral akkor már jártak istentiszteletre a vörösbe-

rényi református templomba. Hívtak engem is, beszéltek nekem Istenről, és traktátusokat is adtak. Megpróbáltam elolvasni a Bibliát, de csakhamar letettem, mert túl bonyolultnak tartottam. Szalay Szilárd akkoriban vette át a lelkeszi hivatalt Vörösberényben, és kezdte el tevékenységét.

Depresszióm elviselhetetlenné vált, ezért férjem elvitt egy pszichológushoz. Az első kezelés után néhány nappal, pontosan 1995. május 31-én éjjel Isten úgy látta jónak, hogy véget vet szenvedéseimnek. Én ezt úgy éltem át, hogy megint kínzó halálfélelem gyötört, és éreztem, hogy teljesen elveszett vagyok. Elkezdtem Istenhez imádkozni megvallva bűnös voltomat. Őszintén gondoltam, egyedül Ő segíthet rajtam. A keserves sírás után Jézus egy csodálatos megnyugvás érzéssel költözött a szívembe, hogy ott helyre tegyen mindent. Világossá váltak előttem a korábban olvasott igék. Azonnal tudtam, hogy ezt Jézus cselekszi velem. Kimentem a konyhába elolvasni a tékozló fiú történetét, amiről tudtam, hogy rólam és nekem szól. Férjemnek is boldogan elűjságtam megtérésemet. Ő megijedt, bár egyben örült is, hiszen neki sem volt könnyű elviselni az én több hónapja tartó állapotomat.

A következő alkalommal a pszichológusnak elmeséltem a történeteket, és ő maga mondta, hogy nem kell több kezelésre járnom. Ezek az események nem múltak el nyom nélkül édesanyám életében sem, Isten nagy örömeimre őt is elhívta. Bánkódott amiatt, hogy minket nem hitben nevelt fel, én pedig vigasztaltam: Isten mindent így rendelt el. Olvastam a Bibliát, és egyre több igazság nyílt meg előttem.

A Sátán sem volt rest nehézségeket állítani! Megjelent egy ezer év óta nem látott rokonom, aki a Hit Gyülekezetébe tartozott, és engem is oda csábított. Két alkalmon vettem részt. El voltam varázsolva, ám

valami mégis furcsának tűnt. Férjem megijedt, hogy szektába akarok tartozni, és elválással fenyegetett.

Isten segített, elküldte nővéremet, aki határozottan megfogta kezemet, és elvitt Szalay Szilárdhoz. Ő pedig elmagyarázta, hogy a Hit Gyülekezetének tanításai miért nem biblikusak. Együtt imádkoztunk, és attól fogva csatlakoztam a vörösberényi református gyülekezetéhez. Járтам a Szalay Szilárd bibliaóráira kezdettől fogva, és rengeteg tanítással lettem gazdagabb.

Férjem az évek során a kezdeti félmeiből és ellenérzéseiből kezdett egyre jobban feloldani. Belátta, hogy én Isten és a hit gyakorlása nélkül nem tudok élni. Mára már sok ta-

nítást elfogad, és sok mindenben segít is nekem. Bár ezt megelőzte rengeteg beszélgetés és vita. Gyermekeimet is hitben próbáltam nevelni, beszéltem nekik Jézusról és a megváltásról. Hálás vagyok Istennek, hogy nagyobbik fiamat, Ákost már fiatalon elhívta, és már az Ő dicsőségére élhet.

2006-ban Szalay Szilárd kilépett a Református Egyházból. Az ő tanítási hatására mi is beláttuk ennek a lépésnek a helyességét. Ám Isten úgy akarta, hogy külön váljanak útjaink. Ezek után felvettük a kapcsolatot a Református Presbiteriánus Egyházzal. A lelkészek által tartott tanítványképző kurzus végighallgatása után Isten világossá tette előttem,

hogy ez egy biblikus, hitvalló egyház, és hívőként kötelességem hozzá csatlakozni. Örömmel készültem a számadásra, majd 2007. január 14-én váltam taggá.

Boldogan mondom én is ezeket a szavakat Pál apostollal együtt, aki a Lélek által írta le a Galata levél második fejezetének 20. versében:

„...élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus, amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem és önmagát adta érttem.”

Szölösiné Séllei Katalin

„Megaláztalak téged, de nem foglak többé megalázni” (Náh 1,12)

Hogyan? A szeretet Istene képes olyat is tenni, hogy valakit megaláz? Igen, az én életemben ez volt az előfeltétele annak, hogy az örök élet ajándékát megkaphassam.

Jézus Krisztushoz való megtérésemre 19 éves koromban került sor. Mindez azonban nem jelenti azt, hogy akkor hallottam volna először Róla. Első éves gimnazistaként konfirmáltam, és azok közé a kivételek közé tartoztam, akik a konfirmációs vizsga után is rendszeresen jártak hittanórára. Nemcsak Isten létezéséről voltam meggyőződve, hanem arról is, hogy én jó keresztyén vagyok. Büszke voltam, hisz más voltam, mint a többiek, azáltal, hogy vallásos voltam, többnek éreztem magam.

Csakhogy a gimnáziumi évek vége felé ennek a harmóniának vége szakadt. Édesanyám súlyos beteg lett, és egy év múlva meghalt. Ez az időszak több szempontból is nehéz volt. Először is be kellett látnom, életem csaknem minden területén a szüleimtől függök, és igen kényelmes volt minden terhet az ő vállukra tenni. Édesanyám halála után

teljesen védtelennek éreztem magam. Mindehhez jött még a felismerés: Istenbe vetett hitem ebben a nehéz szituációban egyáltalán nem segít. Nem találtam Nála védettség, vigasztalást és választ a „miért pont velem?” kérdésekre. Mindez olyan ijesztő volt, hogy élni sem akartam többé. Pedig még a megaláztatás hátra volt.

Ma már tudom, miért lettek úrrá rajtam ilyen szörnyű érzések. Nem olvastam a Bibliát, így nem is

lehetett reális képem Istenről. Nem tudtam, mit jelent, hogy Ő szent és igaz, és hogy a bűn szilárd választófal Isten és az ember között. Mikor lekipásztori segítséggel elkezdtem olvasni a Bibliát, nagyon hamar világossá vált számomra, hogy Isten igazságossága megköveteli, hogy a bűn ne maradjon büntetés nélkül. A diagnózist, miszerint én magam is halálra ítélt vagyok, Isten állította fel, tehát igaz kell, hogy legyen. Teljesen függetlenül attól,

hogy én ezt elhiszem vagy nem, egyetérték-e vele vagy sem, illetve így érzem vagy esetleg másképp. Ez a felismerés igen megalázó volt számomra. Ma már azonban tudom, nekem ez kellett ahhoz, hogy végre komolyan vegyem azt, amit a konfirmáció órákon szinte unalomig ismételték: Jézus Krisztus helyettem, miattam és érettem halt meg.

A szokásos „gyermekbetegségek” persze én is átestem. Így például emlékszem, hogy megtérésem után azt gondoltam, Isten csak a múltbéli bűneimet bocsátotta meg. Újjászülétem után pedig tiszta lappal indulhatok neki az új életnek. Nekem ezek után nincs más feladatom, mint ezt a lapot tisztán tartani. Ha ez nem sikerül, már nem vagyok keresztyén, ill. újból meg kell térnem.

Akkor mi is az én és minden újjászületett keresztyén feladata? Dávid nagyon találóan fogalmazta ezt meg fiának: „Te azért, fiam, Salamon, ismerd meg a te atyád Istenét, és szolgálj neki tökéletes szívvel és jó kedvvel, mert az Úr minden szívbe belát és minden emberi gondolatot ért. Hogyha Őt keresed, megtalálod, ha ellenben elhagyod, Ő is elhagy téged mindörökké” (1Krón 28,9).

Azóta is csak magasztalni tudom az Úr nevét, amiért betartotta a nekem tett ígéretét. Nem alázott meg többé, sőt naponta tapasztalom meg az Ő féltő szeretetét. Nem gondoltam volna, hogy valaha még hálás leszek a fenytéseikért és a rám kimért próbatételekért is!

Dunszt Szilvia

Mit keresünk a gyülekezetben?

A hitvalló gyülekezet munkálása

Belegondoltunk valaha abba, hogy mennyivel könnyebb lehetett Krisztust száz évvel ezelőtt vagy a nagy ébredések idején szolgálni lelkeszként? Sóvárogra tekintünk vissza a nagy lelki gazdagság időszakaiba, és sajnálkozunk azon a tényen, hogy ma a példátlan lelki zűrzavar, hanyatlás, romlás és nehézség napjaiban kell élnünk?

Mindazonáltal örvendeznünk is kell, hogy arra érdemesnek találattunk, hogy ilyen kemény időkben éljünk a Földön. Isten éppen arra hívott el minket, hogy ezekben az időkben szolgáljuk Őt, és ehhez minden szükséges erőt is megad számunkra.

Az egyházépítés kérdésében ma mindenekelőtt meg kell vizsgálnunk, hogy milyen az az épület, amire gondolunk. Milyen az a lelki test, amelyet látni szeretnénk? Egy olyan időben, amikor a statisztikák és a döntések oly' nagy hangsúlyt kapnak, esetleg kevésbé tekintünk a helyi gyülekezetre valóban lelki módon, holott éppen ez az, amit tenünk kell. Emlékezzünk arra, hogy a tanítványokat mennyire lenyűgözték a templom nagy kövei és pompája, de Krisztus előre megmondta nekik, hogy mi fog történni azokkal.

A lelki épületre is tekinthetünk úgy, mint a fizikaira. Mekkora az? Milyen állapotban van? Mennyi munka szükségeltetik megjavítani?

Krisztus szemei, mint lángnyelvek; Ő az örökkévalóság fényében tekint Isten munkájára. Az egyház Krisztus menyasszonya. Mi Krisztus célja az egyházzal? „Krisztus is szerette az egyházat, és önmagát adta érte, hogy a víz fürdőjével az Ige által megtisztítva megszentelje, így állítja maga elé az egyházat dicsőségben, hogy ne legyen rajta folt vagy ránc vagy bármi hasonló, hanem hogy szent és feddhetetlen legyen” (Ef 5,25-27).

Ha Istennek ez a célja, akkor bi-

zonyosan a miénk is ez kell legyen. Az egyház tisztasága és nem a létszáma kell, hogy a legfontosabb legyen számunkra. Az egészség és nem az érzékeket lenyűgöző hatás kell legyen a célunk. Lelkeszként se kövessük a farizeusok szellemi örökét, akik jutalmukat és földi dicsőségüket a sikeresség látszatával akarták elérni.

Az egyháztörténet nagyon hasznos segítségünk lehet ebben a kérdésben, mivel az idő megmutatja, és igazolja Isten valódi munkáját. Egyfelől gyakran ismert és híres egyházak „gyertyája” kiég. Másfelől viszont olyan kicsi, látszólag jelentéktelennek tűnő gyülekezetek

bizonyultak csodálatos közösségeknek, mint pl. az, amelyik 1620-ban a Mayflower-en átkelt az Atlanti-óceánon¹.

Tekintsünk inkább a kis Jeruzsálem szép fekvésére, mint az óriási, de világi Babilonéra. Sétáljunk inkább Sionban, és csodáljuk meg palotáit, tornyait, bástyáit, és ne nyűgözzön le minket a világi nagyvárosok pusztája terjedelme.

Vajon mi az ígehirdetés lényege ill. célja? Egy nagy embertömeg összeszedése vagy egy lelki család építése az elsődleges célunk?

Charles Dickens egyszer azt mondta, hogy a fiatal fiúkat két csoportba lehet sorolni: cingár és kövér. A probléma sajnos az, hogy egyik sem egészséges. Gyakran igaz ez az egyházakra is, amelyek véznák vagy elhízottak. Sok kicsi egyház létezik kevés erővel és energiával, és vannak nagy egyhá-

zak, amelyek tagjai között sokan el akarják kerülni a helyi gyülekezeti munkát, a valódi elkötelezettséget és a felelősséget.

A lelki egyházépítés helyes irányába való elmozdulás érdekében a gyülekezeti tagoknak (1) munkálkodniuk kell, és (2) szeretniük kell egymást.

Először is fel kell ismernünk, hogy mivel Isten tanácsvégezése végrehajtásában emberi eszközöket használ, nekünk munkálkodnunk kell. Amikor az Úr Jerikó ellen vezette a népét, különleges rendelkezéseket adott nekik arra nézve, hogy mit kell tenniük. A Szentírásból ismerjük a részleteket, a kosszarvakból készült kürtöket kellett fújniuk, és a falak végül leomlottak.

A falak azonban nem a kosszarvakból készült kürtök hangjától omlottak le. Nem volt közvetlen kapcsolat aközött, amit Izráel fiai csináltak, és amit Isten maga tett. Valójában a kürtök fújásának semmi értelme nem lett volna, ha ezt nem Isten parancsolta volna nekik. Jerikó ekként való bevételevel Isten arra tanította Izráelt, hogy egyedül Istenben bízzanak, és ne abban, amit tenni képesek. Ugyanakkor ez egy egyszeri, egyedi eset volt, ami arra szolgált, hogy Isten megtanítsa őket erre az alapvető leckére.

Amikor Izráel fiai Aj elfoglalására vonatkozóan kaptak utasításokat, egy másik lecke következett. A győzelem Ajnál arra tanította őket, hogy használják minden leleményességüket és minden erejüket. Nem Józsué, hanem Isten volt az, aki a város melletti lesben állásról rendelkezett. Nem Józsué, hanem Isten volt az, aki minden ember hadba küldéséről döntött.

Ebben az esetben Isten az általánosan alkalmazott eszközök használatát áldotta meg, és azután is mindig így tett. Isten többé nem parancsolta a népnek, hogy a hadviseléshez egyáltalán nem kapcsolódó, furcsának tűnő dolgokat tegyenek. Következésképpen Isten bizonyosan közvetlenül és függetlenül cselekedett, pl. lerombolta az ellenség védelmét, stb., de Izráel népének

ugyanúgy harcolnia kellett, mint általában minden más katonának, és a győzelemért Istenre kellett tekintenie. A csodákat pedig Isten annak bizonyítékául adta, amit Izráel ténylegesen cselekedett.

Gedeon stratégiája briliáns volt, de Isten támogató ereje tette azt sikeressé. Dávid nagy hadvezér volt, aki Istennek adott hálát azért, mert megtanította őt kardot forgatni, és hadat viselni. Amikor cselekedett, Istenbe vetett bizalma mellett használta minden erejét és ügyességét. Isten segítségével utalva, de teljes egészében minden erejét és bölcsességét odaszánta, és az Úr győzelmeként adott neki.

Az Újszövetséget tanulmányozva láthatjuk, hogy Isten miként választotta ki a szolgálatra Pétert, aki sok szempontból alkalmas volt vezetői feladata betöltésére. Volt azonban jellemének több hiányossága, pl. eléggé ingatag volt, ezenkívül előzőleg formális oktatást sem kapott. De Isten kegyelméből ezek a hátrányok legyőzhetőek bizonyultak: Péter teljesen kihasználta természetes adottságait és erejét, és Isten képessé tette őt arra, hogy legyőzze saját hiányosságait.

Különösen szembeötlő Pál apostol esete, aki minden apostoltársánál keményebben munkálkodott. Pál nem követelt magának semmilyen emberfeletti titulust a látomásra hivatkozva, amellyel kapcsolatban arra a következtetésre jutott, hogy az nem szükséges a kemény munka végzéséhez.

Nem gondolta azt, hogy a különös jelenés szükségtelenné teszi számára a bölcsesség alkalmazását az

evangelizációban. Nagy buzgalommal és igyekezettel járta a kereskedelmi útvonalakat, a városokat, és nagyon el akart jutni Rómába, a birodalom központjába is. Felismerte, hogy minden képességét Isten dicsőségére kell használnia, és ezzel világos példát állított elénk.

Visszatérve Józsuéra, az Ajból visszatérő felderítők ezt mondták neki: „Ne menjen fel az egész nép”. Holott Isten akarata pontosan az volt, hogy minden ember vegyen részt az ostromban. Ez volt a kötelességük és egyben a kiváltságuk. Éppen így van ez Isten munkájával ma is. Isten munkásai vagyunk. És minden ember a munkájának megfelelő fizetségben részesül.

A lelki értelemben vett munkálkodás nemcsak a fizetett hivatások és a tisztségviselők feladata, hanem az egész gyülekezeté és különösképpen minden egyes gyülekezeti tagé is. Ez nemcsak valami alkalmi, rendszertelen tevékenység, amit a tagok akkor végeznek, ha éppen kedvük tartja. A lelkésznek, az előjáróknak rá kell mutatniuk a gyülekezetben lévő férfiak és nők feladataira, segíteniük kell nekik abban, hogy meglássák az általuk végezhető szolgálati lehetőségeket.

Másodszor, a gyülekezetben munkálkodnunk kell a kölcsönös szeretet elmélyítésén. A keresztyének nem egymástól elszigetelt, hanem egymással élő kapcsolatban álló személyek. Ez a lelki növekedés titka és az újszövetségi egyház dicsősége.

Pál apostol a Róma 12-ben a test önmagában vett működéséről ír. Itt van nagy szükség a pásztori képessé-

gekre, és a lelkészek itt próbáltatnak meg a végsőig. Sok keresztyén örömmel szolgálja az Urat, de nem hajlandó ezt együtt tenni másokkal.

A helyi gyülekezeten belüli egység a növekedés egyik alapvető feltétele. Krisztusban együtt növünk fel, ahogyan azt az Efézus 4-ben olvasuk. Így tehát nyilván személy szerint is a legjobbat kell nyújtjuk Istennek annak érdekében, hogy hitelenek ne legyenek a gyülekezet tagjai. Övni kell a közösséget a világiasság vírusától, a tévtanításoktól, és idejében kell foglalkoznunk a gyülekezeten belüli problémákkal. Oda kell figyelni a nyájra, és munkálni kell a közös szeretetet.

Ne feledjük, hogy a hívó ember új életének legfőbb bizonyítéka a felebaráti szeretet, amely a test más tagjai felé való szolgálat készségében sokféle módon megmutatkozik. Az 1János, Máté 25 és a Zsidók 6 mind a felebaráti szeretetről, mint a hívó új életének elsőrendű bizonyítékáról írnak.

A szeretet tulajdonképpen a kötőanyag a falban, amely összetartja a téglákat, s ahol ez hiányzik, ott a fal hamar széthullik. Ezért a lelkészeknek buzdítania kell a tagokat arra, hogy ápolják az egymás közötti kapcsolatukat. Pál mindannyiúnkról beszél, és nem a saját érdekeinkről, hanem a többiekéről.

Ha a Lélek gyümölcseire gondolunk, ezen jellemvonások legfőbb haszna a hatékonyságukban áll a gyülekezeten belüli összhang és egység építésében. A gyümölcsök a szeretet, öröm, hosszútűrés, kegyesség, jóság, hűség, kedvesség és önmegtagadás.

Mi ad örömet abban, amikor az egyházra tekintünk? Mi az, amit keresünk? Mi teszi a gyülekezetet Istennek tetszővé? Hogyan lehet az olyan? Mi jelent valódi értéket a gyülekezet számára?

Mindig emlékeznünk kell arra, hogy Pál azt írta a korinthusiaknak, hogy ajándékaikat hasznosítsák bátran a közösségben, és hogyan mutatott rá arra, hogy a gyülekezet életében szeretet nélkül minden értéktelenné válik.

Ez írta nekik:

„A szeretet hosszútűró, kegyes; a szeretet nem irigykedik, a szeretet

nem kérkedik, nem fuvalkodik fel.

Nem cselekszik éktelenül, nem keresi a maga hasznát, nem gerjed haragra, nem rója fel a gonoszt,

Nem örül a hamisságnak, de együtt örül az igazsággal;

Mindent elfedez, mindent hiszen, mindent remél, mindent elűr.” (1Kor 13,4-7)

Figyeljük meg a próféta szavait: „Sionért nem hallgatom, és Jeruzsálemért nem nyugszom, míg földerül, mint fényesség az Ő igazsága és szabadsága, mint a fáklya tündököl” (Ézs 62,1). Mennyire vágyta a próféta, hogy Jeruzsálem ragyogó és kedves legyen az Úr előtt. Ugyanígy nekünk is törekednünk kell gyakorolni magunkat a kölcsönös szeretetben, amit olykor ugyan nehéz megvalósítani, de aminek hiányában nem mutathatunk be az Úrnak neki tetsző gyülekezetet.

A minden gyülekezeti tag által végzett áldozatos szolgálat és a közösséget összetartó igaz szeretet és egység az, amiben Megváltónk szíve gyönyörködik, ami a gyülekezetben a valódi hozzáadott lelki értéket jelenti, és amire gyülekezetünk, azaz Isten országának építése során mindannyiúnknak törekednünk kell.

David Fountain

Engedélyezett fordítás a
Sword&Trowel 2005/3. számából,
fordította: Tihanyi Pál

¹ A Mayflower nevű hajón 1620-ban érkeztek Angliából Amerikába a Zarándok Atyák (Pilgrim Fathers), azok az anglikán egyház eszméivel egyet nem értő, üldözött puritán telepesek, akik létrehozták a Plymouth nevű telepet Új-Angliában, Massachusetts-ben. Ezt a kb. száz fős csoportot nem védte királyi charta vagy kiküldött kormányzó: a puritánok maguk írták meg közösségük alapító okiratát (Mayflower Compact), amely az első írott angol nyelvű alkotmányos dokumentumok egyike volt. A Mayflower és Zarándok Atyák példája az új élet megteremtéséért vívott kemény, fáradtságos küzdelem jelképévé vált; leszármazottaik az Egyesült Államok honfoglalóinak számítanak. [a ford.]

A pillanat

Egyszer egy kislány ezt kérdezte az édesapjától.

– Édesapa, le lehet úgy élni az életet, hogy soha nem teszünk rosszat?

– Nem, kicsim, sajnos ez nem lehetséges – válaszolta az apja.

– És egy évet? Eltelhet úgy egy év, hogy nem teszünk semmi rosszat? – kérdezte a kislány.

– Nem hiszem, hogy ez lehetne.

– És egy nap? Létezhet egy nap rosszaság nélkül? – érkezett az újabb kérdés.

– Hát, eléggé valószínűtlen – felelt az apa.

– És egy pillanat? Lehet olyan pillanat, hogy nem rosszkodok?

– Igen, kislányom, ez lehetséges.

– Akkor én pillanatról pillanatra szeretnék élni! – mondta a kislány.

Gondoljunk erre, amikor évekre, évtizedekre előre tekintünk, és nagyratörő távlati terveket szövögetünk. Gondoljunk a jelenre, és éljünk úgy, mintha ez lenne életünk utolsó pillanata.

„Egy dolgot kérek az Úrtól, azért esedezem: hogy az Úr házában lakhassam egész életemben; láthassam, milyen jóságos az Úr, és gyönyörködhessem templomában.” (Zsolt 27,4)

Az E-mail Ministry nyomán fordította és átdolgozta: Tihanyi Pál

Emlékezzünk meg a nyugalom napjáról! (3. rész)

Miért emlékezzünk meg ma is a nyugalom napjáról?

„És elvégezteték az ég és a föld, és azoknak minden serege. Mikor pedig elvégezte Isten hetednapon az ő munkáját, amelyet alkotott vala, megszűnőnek a hetedik napon minden munkájától, amelyet alkotott vala. És megáldá Isten a hetedik napot, és megszentelé azt; mivelhogy azon szűnt vala meg minden munkájától, melyet teremtve szerzett vala Isten.” (1Móz 2,1-3)

Vasárnapi szórakozás

Sok keresztyén, különösen az Egyesült Államokban, vasárnap este étteremben vacsorázik. Elgondolkodhatunk azon, hogy vajon szükségszerű dolog-e ez. Hiszen a vasárnapi éttermi étkezés támogatja azt a vendéglátóipart, amely gúnyt űz az Úr napjából, és arra kényszeríti alkalmazottait, hogy a teremtési rendelet és a negyedik parancsolat ellenére is dolgozzanak vasárnap. A puritánok nem tiltották a vasárnapi otthoni főzést (rámutatva Simon Péter anyósára, aki vasárnap gondoskodott a mi Megváltónkról), de nem támogatták a vasárnapi lakomát, dőzsölést.

Ismerünk olyan lelkipászorokat az Egyesült Államokból, akik bizonyára nem dolgoztatnának senkit vasárnap, mégis ugyanezen a napon ők maguk elmennek étterembe, viszont az étterem alkalmaz embereket vasárnap is. Nem következtetlen ez a gondolkodásmód? Étteremben enni az Úr napján korábban nem volt elfogadott gyakorlat az evangéliumi keresztyének körében. Az Egyesült Államokban kb. az 1960-as évektől kezdett ez elfogadottá válni, és lassan a világ többi részére is áttért.

A londoni Metropolitan Tabernacle gyülekezetben a gyülekezetbe járók nagy része magával viszi a vasárnapi ebédjét, így ebéd után a délutáni gyülekezeti alkalmakon (például a vasárnapi iskolai szolgálton) is részt tudnak venni. És nem ők az egyetlen gyülekezet, ahol Isten népe

együtt ebédel vasárnap.

Ha az a célunk, hogy az Úr napján az elveszetteket elhozzuk Isten házába, és hirdessük nekik az evangéliumot, akkor nem jó bizonyágtétel támogatni a szükségtelen vasárnapi munkavégzést, vagy közönyösen viszonyulni ehhez. Ugyanez vonatkozik a vasárnap megjelenő újságok megvásárlására is. Legyünk lelkiismeretesek ezekkel a dolgokkal kapcsolatban, különösen az Úr napján, alkalmazva azt, hogy „mindezeket nem a törvény betűje, hanem az evangélium adta szabadság alapján kell megvizsgálnunk.”

Hogyan viszonyuljunk a vasárnapi televízióezéshez? Amennyiben nem a hírekbe vagy valami hasonlóba szeretnénk belenézni, akkor egy keresztyén ember számára teljesen szükségtelen vasárnap bekapcsolni a szórakoztatóipart. Mindenkit, aki Krisztus elkötelezettje, arra ösztönöznénk, hogy az Úr napján ne kapcsolja be a televíziót. Némelyeknek ez talán törvényeskedésnek hangzik, hogy a televízió be nem kapcsolása által fogjuk tisztelni, és megszentelni az Úr napját, lelki dolgokról gondolkodni, és keresztyén testvéri kapcsolatainkat ápolni. Egyértelmű azonban, hogy a tévzés, azaz a szórakozás, már akár a világi dokumentumfilmek megtekintése is, az örökkévaló szombatnap alapelve nyilvánvaló megszegésének minősül. Hasonlóan milyen szomorú, hogy manapság sok gyülekezet vasárnapi istentiszteleti szolgálata valójában szórakoztató show-műsor!

Sokak dolgozni kényszerülnek az Úr napján. Nemcsak azokra az „egyszerű” esetekre utalunk itt, amikor a munkavégzés mások felé való szolgálatot jelent, mint például az egészségügyben dolgozó orvosok és nővérek munkája, hanem gondolkunk más foglalkozásokra is. Sok keresztyén van, akik az Úr napján dolgozni kényszerülnek, akik nagyon szeretnék, hogy bárcsak ezen a

napon ne kellene dolgozniuk. Rossz-e az, hogy dolgoznak? Igen, kivéve ha ez egy elkerülhetetlen szükséglet.

Spurgeon és a vasárnapi munkavégzés

Spurgeon szolgálatának idejében gyülekezetének sok-sok tagja a nagy viktoriánus háztartásokban cselédként dolgozott, így hetente csupán egy vagy akár még ennél is kevesebb gyülekezeti alkalmon tudtak részt venni. Amennyiben ott hagyták volna cselédi állásukat, nem kaptak volna ajánlólevelet (amely abban az időben feltétlen szükséges volt), és nélkülözniük, nyomorogniuk kellett volna. Ebben az időben Mrs. Bartlett híres biblia-tanulmányozó alkalmainak száz látogatója közül igen sok cseléd lány volt, akik két- vagy háromhetente egyszer tudtak részt venni az alkalmakon.

Mi a helyzet az Úr napján házi feladatot végző vagy vizsgára készülő diákokkal? Vajon ez szükségszerű és kikerülhetetlen számukra? Vagy esetleg ők maguk okozták ezt a terhet maguknak, mivel a többi napon nem hagytak elég időt feladataik elvégzésére, és most kellemtelen helyzetbe kerültek, mivel hétfőre elkészítendő házi feladataik maradtak, vagy másnap vizsgáik vannak? Valóban egy szükséglet ez, vagy csupán azért „szükséglet”, mert nem voltunk tekintettel az Úr napjára, és nem terveztük be, nem végeztük el korábban egyéb teendőinket? Az Úr napja teret enged a feltétlen szükségleteknek, de nem szabad az Úr napja értékes óráit átengedni más dolgoknak a saját fegyelmezetlenségünk vagy a hétköznapiainkon túlzásba vitt pihengetés és szórakozás miatt.

Mivel a Metropolitan Tabernacle gyülekezetnek van könyvesboltja, erről is említést kell tennünk. Szükséges, hogy ez a könyvesbolt az Úr

napján is nyitva legyen? A könyvesbolt csak az esti istentisztelet után tart nyitva, és akkor is a szolgálat céljából. A könyvesbolt Úr napi nyitvatartása nem profitorientált tevékenység, hanem lehetővé teszi a látogatók és az érdeklődők számára, hogy hozzájussanak a szolgálatok ki nyomtatott illetve audio-video változatához és egyéb keresztyén irodalomhoz, amihez másként nem jutnának hozzá. Az audio-video anyagok a szolgálat után alacsony áron megvásárolhatók, mivel ez az igehirdetői szolgálat kiterjesztése, amiről bővebben a következőkben lesz szó.

Nézzük meg újra, hogy az Úr napján történő szolgálatokra milyen szombatnapi szabály vonatkozik a Mt 12,5 alapján: „Vagy nem olvastátok-e a törvényben, hogy szombatnapon megtörik a papok a szombatot a templomban, és nem vétkeznek?”

A papok, hasonlóképpen a mai igehirdetőkhez vagy vasárnapi iskolai szolgálatot teljesítőkhez, dolgoztak. Nem viszonyulunk tiszteletlenül az Úr napjához, amikor az Úr-nak való szolgálat miatt vagyunk elfoglaltak.

A Mt 12,11-ben Jézus a munka egy olyan kategóriájáról beszél, amely szintén a szolgálatok, vagy irtalmas cselekedetek közé sorolható: „Kicsoda közületek az az ember, akinek van egy juha, és ha az szombatnapon a verembe esik, meg nem

ragadja, és ki nem vonja azt?”

Vannak szükséges feladataink, az Úr-nak való szolgálattal kapcsolatos teendőink, irtalmas cselekedetek, mint a betegek meglátogatása, mások megsegítése szükséghelyzetekben. Ha a „régí” szombatnapi kemény szabályok megengedték mindezt, akkor az Úr napján is megcselekedhetjük ezeket.

Itt van még a tömegközlekedési eszközök vasárnapi használatának vitatott kérdése. Manapság, amikor az autóval rendelkezők száma igen magas, sokaknak mégis alapvetően szükséges lehet, hogy buszra vagy metróra szálljanak ahhoz, hogy eljussanak a vasárnapi Istentiszteletre. Nem jelenti ez a vasárnapi munkavégzés helyeslését és támogatását? Nem feltétlenül, mivel a helyi tömegközlekedés nem ugyanaz, mint a vasárnapi légi vagy távolsági közlekedés. Vitatható, hogy a tömegközlekedés mai kiterjedtsége feltétlenül szükséges-e a modern társadalom számára, és valóban fenn kell-e tartani.¹ Nyilvánvaló, hogy a világ a helyi tömegközlekedést sokszor pusztán szórakozás és vásárlás céljából használja, de a közlekedési eszközök működtetése bizonyos fókig kötött, használatuk nem korlátozható csak meghatározott célokra.

Azok az idők már régen elmúltak, amikor minden szükséges helyre gyalog el lehetett jutni. A társadalom nagy része városokban él, és ezek a városok egyre nagyobbra nőnek. Általában ott élünk, ahol a lakásárak vagy a lakások elhelyezkedése miatt élni kényszerülünk, és nem tudunk feltétlenül ott lakást venni, vagy bérelni, ahol szeretnénk. Nem tudunk egyszerűen csak a templom vagy a gyülekezet mellé költözni, emiatt az emberek gyakran arra kényszerülnek, hogy utazzanak.

Nincs olyan túl sok igaz egyház, a városokban és vidéken is nagy távolságok vannak, emellett a városközpontokban jellemző bűncselekmények is arra kényszeríthetnek sokakat, hogy igénybe vegyék a tömegközlekedési eszközöket. Ter-

mészetesen lehet arról beszélgetni, hogy a szükségesség szabadságát ezekben az esetekben konkrétan hogyan alkalmazzuk.

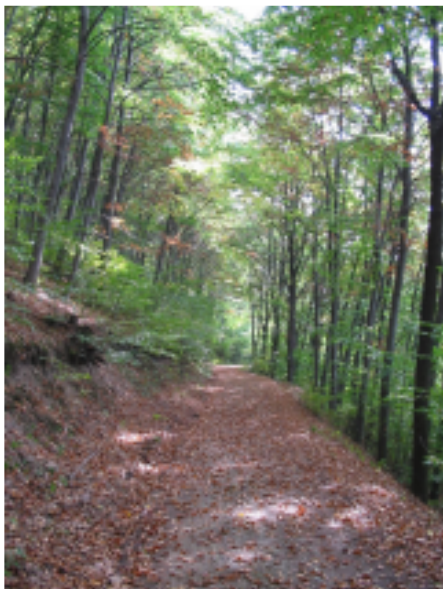
Szombat helyett vasárnap

A Jn 20,1-ben arra találunk utmutatást, hogy vajon a keresztyén „szombatnapot” a hetedik napon vagy a hét első napján kell tartanunk. A keresztyének nagy többsége, kevés kivétellel, az évszázadok során erre a kérdésre azt a választ adta, hogy a hét első napján. Erre az újszövetségi gyülekezetek adják számunkra a példát, akiknek pedig minden kétséget kizáróan Isten parancsolta ezt a gyakorlatot az apostolokon keresztül. A keresztyének számára kijelölt különleges nap el volt választva a zsidó szombatnaptól, és az Úr napja Krisztus feltámadásának napjára lett téve.

Az Úr a hét első napján támadt fel a halálból, és a Jn 20,19 valamint a Jn 20,26 alapján megfigyelhetjük, hogy a feltámadott Krisztus megjelenési szintén a hét első napjára esett. A Jn 20,19-ben ezt olvassuk: „Mikor azért este vala, azon a napon, a hétnek első napján, és mikor az ajtók zárva valának, ahol egybe gyűltek vala a tanítványok, a zsidóktól való félelem miatt, eljőve Jézus, és megállta a középén, és monda nékik: Békesség néktek!”

A Jn 20,26-ban pedig ez áll: „És nyolc nap múlva ismét (...) beméne Jézus.” Mi azt mondanánk, hogy hét nap múlva, de a zsidók az első naptól kezdték a számolást, és az utolsó napnál fejezték be, így lett a hétből nyolc. A szövegkörnyezet arra utal, hogy az Úr a következő vasárnapon is megjelent a tanítványoknak. Hisszük, hogy ez által megmutatta a tanítványoknak: ez a nap a feltámadás ünnepe. Amíg a zsidó szombatnapon az Egyiptomból való szabadulásra emlékeztek, a keresztyén „szombatnapnak” a golgotai kereszt győzelmét bizonyító feltámadás van a középpontjában.

Az Apostolok cselekedetei 20,7-ből még egy kicsit többet is megtudhatunk a feltámadás különleges

*A londoni Metropolitan
Tabernacle*

napjáról. „A hétnek első napján pedig a tanítványok egybegyűlvén a kenyér megszegésére, Pál prédikál vala nékik, mivelhogy másnap el akarra menni; és a tanítást megnyújtá éjfélig.”

Ez a vers is nyilvánvalóan a keresztyén „szombatnapról” szól, és ezt a továbbiakban már nem a hét utolsó, hanem első napján tartották. Lukács volt szemtanúja mindennek. Ez a leírás az első az Újszövetségben, ahol megkülönböztetve láthatjuk az úrvacsorával egybekötött keresztyén Istentiszteletet.

A pogányokból alakult gyülekezetek a vasárnapot szentelik meg

A keresztyén „szombatnapnak” a hét első napján történő megtartására egy további bizonyítékot találhatunk az 1Kor 16,1-2 versekben, ahol egy Pál apostol által szervezett szeretetvendégségről olvashatunk. „Ami a szentek számára való alamizsnát illeti, amiképpen Galácia gyülekezeteinek rendeltem, ti is azonképpen cselekedjetek. A hétnek első napján

mindenitek tegye félre magánál, amit sikerül összegyűjtenie, hogy ne akkor történjék a gyűjtés, amikor odamegyek.”

Ezekből a versekből megtudjuk, hogy a galáciai gyülekezetekben minden vasárnap ez történt. A Pál apostol missziós útjai során alapított pogány gyülekezetekben a hívek a hét első napján összegyűlekeztek. Lehetséges, hogy az erre vonatkozó ki nyilatkoztatást Isten Pál apostolon keresztül adta.

János apostol Jelenések könyvének jól ismert 1,10 igeverse szintén a keresztyén „szombatnap” megkülönböztetett voltát bizonyítja számunkra. Ebben a versben kijelenti: „Lélekben valék ott az Úrnak napján.” Ez minden kétséget kizáróan az Úr feltámadásának napja, azaz a hét első napja. A Szentírásban nincsenek céltalanul megírt állítások, és itt ez a rész kifejezetten arról beszél, hogy János az Úrnak napján tanulhatott, és láthatott nagy dolgokat.

Ignatius, a Kr. u. 30-107-ben élt

mártír, aki az antiókhiai gyülekezet harmadik pásztora és vélhetően János apostol tanítványa volt, a következőket írta: „Engedjük Krisztus minden barátjának, hogy megünnepelje az Úr napját, a feltámadás napját, amely a hét napjai közül számunkra a legfőbb és legkedvesebb.”

Az Úr napja kifejezés már önmagában is egyértelműen utal arra, hogy milyen módon töltjük el ezt a napot. Ezen a napon Krisztus van a középpontban, ez a nap Róla szól. Nem a miénk ez a nap, hogy világi örömökkal töltjük meg azt, hogy saját élvezeteinkre szánjuk, saját szórakozásunkra és tetszésünkre. Ez a nap a lelki örömöké, a tanításé és a szolgálaté, a Krisztussal való közössége.

Ha felületesen viszonyulunk Isten törvényéhez...

Napjainkban, amint arra már utaltunk, egyre több igehirdető nem fogadja el, hogy az Úr napja valamilyen formában hasonlít a régi szombatnaphoz. Azt mondják, hisznek a negyedik parancsolat örökérvényű erkölcsi tanításában, de gyakran ez pusztán az istentiszteleten való részvételt jelenti, és azután mindenki a saját belátása szerint töltheti el a vasárnap további részét.

A negyedik parancsolattal szemben megfigyelhető tiszteletlenség azon alapul, hogy bizonyos értelemben „elavultnak” tartják a Tízparancsolat e pontját, így betartását ma már mellőzhetőnek tekintik. De nem tehetjük meg, hogy válogatunk a Tízparancsolat rendeletei között, és egyiket vagy másikat félretesszük, vagy elvetjük. Kötelesek vagyunk az erkölcsi törvény minden egyes parancsolatát tiszteletben tartani.

A Jak 2,10-ben ezt olvassuk: „Mert ha valaki az egész törvényt megtartja is, de vét egy ellen, az egésznek megrontásában bűnös.” Egyértelmű, hogy Jakab itt a Tízparancsolatra utal, mivel ugyanebben a szakaszban két másik parancsolatot is említ. Ez is arra mutat rá, hogy a tíz parancsolat közül egyet

A troászi keresztyén templom maradványai

sem mellőzhetünk. Isten a saját ujjával írta fel őket a kőtáblákra, amely kötelező és állandó érvényüket szimbolizálja.

Figyelmeztetés a vasárnap elhanyagolásával kapcsolatban

Amint azt már többször megjegyeztük ebben az Úr napjáról szóló írásban, nem az ószövetségi szombatnapi szertartások pontos és precíz megtartása ma a feladatunk, azonban a szabadság törvénye alatt is megmaradtak a legfontosabb szombatnapi feladatok, és Istennek a szombatnap megszegésével kapcsolatos figyelmeztetései keresztyén szempontból ma is megfontolandók.

Jeremiás mondja (Jer 17,24-25): „Pedig ha szívesen hallgattok reám, ezt mondja az Úr, és nem visztek be terhet e város kapuin szombatnapon [azaz nem kereskedtek], és megszentelitek a szombatnapot, úgy, hogy semmi dolgot nem végeztek azon: akkor e város kapuin királyok és fejedelmek fognak bevonulni, akik a Dávid székén ülnek, szekereken és lovakon járnak, mind magok, mind fejedelmeik, Júdának férfiai és Jeruzsálemnek lakosai, és e városban lakni fognak mindörökké.”

Pusztán történelmi leírásként gondolunk az írásnak e szakaszára, és a Krisztus utáni korszakban már nem tulajdonítunk neki jelentősé-

get? Ha igen, akkor Pál apostol szavai helyreállítanak bennünket: „Mindezek pedig példaképpen estek rajtok; megírtattak pedig a mi tanulságunkra, akikhez az időknek vége elérkezett.” (1Kor 10,11)

Isten fenyítését vonja maga után, ha a hívők szándékosan semmibe veszik a „szombatnapi” rendelkezéseket, visszautasítva ezek megszentelő és formáló hatását. Hisszük, hogy Isten nem hagyja büntetés nélkül, hogy a világi hatalmak, az állam nem veszi figyelembe, és lábbal tiporja az Úr napját, de tudnunk kell, hogy az ítélet a hívők háza népén kezdődik.

Számos gyülekezet, ahol a Bibliát követték, ma már nem veszi komolyan az Úr napját, különböző látványos előadásokat és jóléti rendezvényeket szerveznek, elhagyják a délutáni vagy az esti istentiszteleteket, bezárják a vasárnapi iskolákat, mert a szabadidő és a pihenés fontosabbá vált. Ezeknek a gyülekezeteknek a tagjai saját kedvük szerint töltik el vasárnapjaikat. Ahol pedig ez a lazaság kerül túlsúlyba, ott a lelki felszíniesség és a világi kívánságok fognak előtérbe kerülni. Tulajdonképpen ez történik már ma is a szemünk láttára.

Isten egy másik figyelmeztetését az Ez 20,13-ban olvashatjuk: „De pártot üte ellenem Izráel háza a pusztában, az én parancsolatimban nem

jártak, és törvényeimet megveték, amelyeket az ember ha cselekszik, él azok által; és az én szombataimat megfertőztették felette igen. Mondám azért, hogy kiöntöm búsuláso-mat rájuk a pusztában, hogy elveszessék őket.”

Mindezen engedetlenségek miatt egy egész generáció nem léphetett be az ígért földjére. Vajon nem fogunk-e mi is a fenyítés valamilyen formájában részesülni, ha könnyedén vesszük az Úr napjának megszentelését?

Az ószövetségi szombatnapi szertartások részleteinek betartása ma már nincs érvényben, de ennek a különleges napnak a lélekben való tisztelete ma is érvényes, és ez magával vonja a szabadidős tevékenységek valamint a szükségtelen munkavégzés mellőzését az Úrért, és emellett a próféták figyelmeztetései ma is kifejezik, hogy az Úr napjának meggyalázása nem kedves Isten előtt.

A Neh 13,17-18-ban azt olvassuk, hogy „Annakokáért megfeddém Júda előjáróit, és mondtam nekik: Micsoda gonosz dolog ez, amit ti cselekesztek, hogy megfertőztetitek a szombatnak napját? Avagy nem így cselekedtek-e a ti atyáitok, s a mi Istenünk reánk hozza mindezen gonoszt és e városra?! És ti mégis növelitek Isten haragját Izráel fölött, megfertőztetvén a szombatot!”

Ezek igen komoly igei üzenetek, és ne gondoljuk azt, hogy ezek a versek Istennek egy olyan álláspontját mutatják be, amelyet mára már eltörölt. Ma nem a törvény ceremonális része érvényes, hanem az istentisztelet napja iránti elkötelezettség alapelve kell, hogy a legfontosabb legyen számunkra.

A vasárnap megtartásával kapcsolatos ígéretek

Vizsgáljuk meg az Ézs 56,2 verset, amely egy pozitív ígéretet tartalmaz: „Boldog ember, aki ezt cselekszi, és az ember fia, aki ahhoz ragaszkodik! Aki megőrzi a szombatot, hogy meg ne fertőztesse azt, és megőrzi kezét, hogy semmi go-

noszt ne tegyen.”

Az ezt követő versekben pedig azt olvassuk, hogy még a jövőnyek és a kitaszítottak is megáldatnak, ha megtartják a szombatot, mert Isten azt ígéri nekik, hogy „Adok nékik házamban és falaimon belül helyet, és oly nevet, amely jobb, mint a fiakban és lányokban élő név; örök nevet adok nékik, amely soha el nem vész.”

Az idegenek és a kitaszítottak, akiket elvetett az Úr, és tisztátalanoknak mondott, fontosabbak lesznek Isten számára, mint azok, akik zsidónak születtek, ha megtartják a „szombatot”, mert ez a magasztalásra szánt nap ilyen nagy jelentőséggel bír az Úr előtt.

Az Ézs 58,13-14 megerősíti ezt az ígéretet: „Ha megtartóztatod szombatod lábadat, és nem űzöd kedvtelésedet szent napomon, és a szombatot gyönyörűségnek hívod, az Úr szent és dicsőséges napjának, és megszenveded azt, dolgaiddat nem tevén, foglalkozást sem találván, hamis beszédet sem szólván: Akkor gyönyörűséged lesz az Úrban!”

Az ígéret az, hogy az Úr napján még inkább különleges kapcsolatba kerülhetünk Istennel, hiszen még azt is ígéri a fenti igeszakaszban, hogy „én hordozlak a föld magaslatain.” Isten győzedelmes lélekmentőként fog használni bennünket, és az imádságok által csodálatos győzelmekkel áld meg minket.

Milyen sok múlik azon, ha az Úr napját hűségesen tiszteljük, és megbecsüljük!

A vasárnap megtartása bizonyágtétel

A zsidó szombatnap egyik hatása az volt, hogy tanúbizonyásául szolgált a pogány világ számára. Képzeljük csak el, hogy az Izráelt körülvevő népek hogyan reagáltak, látván a szombatnapot megünneplő zsidókat. Abban az időben, amikor minden ember a mezőgazdaságból élt, a környező pogány népek is tudták, hogy mivel jár a hét egy napján minden munkát letenni. Bizonyára felmerült bennük a kérdés: hogyan

tudják ezt megtenni ezek a zsidók? Minden szokásos napi munkát nagyon gondosan a szombatnap köré kellett szervezni, amikor egy napra mindent abbahagytak. Sőt, ezek a pogány népek azt is láthatták, hogy egy egész kultúra szerveződött egy nap köré, hogy az egy igaz Istent tisztelni tudják, és ez egy hatalmas bizonyágtétel volt.

Ugyanígy van ez ma is a világban, amikor a társadalom nagy része nem ünnepli meg a vasárnapot. Kik ezek a keresztyének, akik tartózkodnak a vasárnapi munkavégzéstől és szórakozástól, hogy Istent tisztelhessek? – kérdezik az emberek. Látjuk, hogy a templomok nyitva vannak, és ezek az emberek megemlékeznek Teremtőjükről, és

együtt magasztalják Őt. Az Úr napjának célja részben az, hogy hitünk valósága nyilvánvalóvá legyen mindenkinek.

Az Úr napja továbbá igen hatékony munkát végez a hívók személyes életében, a megszentelődésükben, és ez a tény talán sokszor elkerüli a figyelmünket. A teendőinket minden héten gondosan úgy szervezzük, hogy a hét egy napján különösképpen tisztelhessek Istent, és ez arra tanít bennünket, hogy életünk minden területén ugyanígy tegyünk. Az a gyülekezet, ahol az Úr napját könnyedén kezelik, olyan gyülekezet, amely arra bátorítja tagjait, hogy ne a vasárnapi szent teendőkben mélyüljenek el, és ezek által for-

málódjon az ő keresztyén jellemük. Ha ezen a napon személyes terveinket és céljainkat alávetjük Isten akaratának, akkor a hét többi napján is helyesebben tudjuk irányítani az életünket.

Az Úr népe próbára tétel

Írásunkat a 2Móz 16,4 versével fejezzük be, ahol Isten Mózeszel beszélt a mannáról. „És monda az Úr Mózesnek: Ímé, én esőképpen bocsátok néktek kenyeret az égből; menjen ki azért a nép, és szedjen naponként arra a napra valót, hogy megkísértem: akar-e az én törvényem szerint járni, vagy nem?”

Az Úr napja megemlékezés a teremtésről, és még sokkal több ennél, hiszen a szabadulás és a feltámadás ünnepe, az istentisztelet napja, a hálaadás és tanítás napja, az örök nyugodalmat és békességet jelképező nap, mindannyiunk számára pihenőnap és a bizonyágtétel napja. Mindezeket túl pedig még egy próbatétel is számunkra, mivel az Úr napjának megszentelése formál, és alakít bennünket, hogy a hét további hat napján is tiszteljük az Urat, és alá vessük neki egész életünket. Amennyiben erre nem figyelünk, akkor egy önmagunk körül forgó, önmagunkat szolgáló, önmagunk felé engedékeny és elnéző keresztyén életstílust veszünk fel, és ebbe a csapdába már oly sokan beleestek. Az Úr napja egy lelki lehetőség és lelki biztonság, védelem mindannyiunk életében.

Dr. Peter Masters

*Engedélyezett fordítás
a Sword & Trowel 2005/3. számából,
fordította Tihanyiné Nagy Enikő*

¹ Néhány példa a szükséges utazásokra. A kórházak, vagy más alapvetően fontos intézmények dolgozóinak utazniuk kell a munkahelyükre. Továbbá a városokban, nagyvárosokban a népes családok sokszor nem tudják elkerülni, hogy nagy távolságokra utazzanak meglátogatni az öregeket és a betegeket.

A mag

Élt egyszer régen egy bölcs király, aki sok évig uralkodott országában. Mikor megöregedett, arra gondolt, hogy utódot kellene választania. Mivel gyermeke nem volt, és az udvartartásban sem volt megfelelő ember e nagy feladatra, kihirdette, hogy egy adott napon jöjjön el hozzá az országból minden fiatal fiú.

Így is lett, összegyűlt azon a napon a trónteremben a sok fiú. A király kiállt eléjük, és ezt mondta:

– Fiaim, királyotok megöregedett. Elérkezett az ideje, hogy leköszönjek a trónról, és átadjam azt egy arra alkalmas fiatalembernek. Közületek fogom kiválasztani ezt az embert.

A sokaság meglepődött, és zsibongás kezdődött, de a király folytatta:

– Ma mindegyikőtöknek adok egy magot: egy különleges magot. Azt akarom, hogy menjetek haza, ültessétek el, öntözzétek, gondozzátok, és pontosan 1 év múlva jöjjetek el hozzám azzal, amit a magotokból neveltetek. Akkor majd megnézem, amit megmutattok nekem, és az alapján eldöntöm, hogy ki lesz a következő király.

József ott állt a többiekkel együtt a király előtt, és mint mindenki más, ő is kapott egy magot. Ezután hazament, és izgatottan újságolta szüleinek, amit a király mondott. Akkor elővett egy cserepet, földet tett bele, elültette a magot, gondosan megöntözte, és napfényes helyre tette. Ezután minden nap megöntözte, és figyelte, hogy mikor bukkan elő a földből az első zöld hajtás. Úgy 3 hét telt el, amikor a többi fiú elkezdett beszélni a saját magjáról és növényéről, amely kihajtott, és egyre nőtt. József is sokszor nézte a sajátját, de az nem hajtott ki. Eltelt 4, 5, 6 hét, de nem történt semmi. Akkorra már minden fiú a növényével dicsekedett, de neki nem volt miről beszélnie, mert a magból nem nőtt ki semmi. Úgy érezte, hogy elrontotta az egészet. Teltek a hónapok, de egy apró levélke sem bújott elő. Arra gondolt, hogy megölte a magot, talán kiszáritotta, talán túlöntözte... Kétségek és a kudarc gyötörték. Mindenkinek szép növény nőtt a cse-

repében, csak az övé volt üres. Ezért aztán nem beszélt erről senkinek, de minden nap egyre várta, hogy egyszer csak megindul és kibújik.

Eltelt az 1 év, de József cserepe végig üres maradt. Szülei vigasztalták, és azt mondták neki, hogy ne féljen, és legyen mindig őszinte. Elment azon a napon a királyhoz a palotába, ahová a sok fiú összegyűlt szebbnél szebb, erős, dús levélzetű és színpompás virágokat hozó növényekkel. József rácsodálkozott a sokféle nagyságú, formájú és színű növényre, a gyomra azonban összeszorult, és feszülten markolásztta saját üres cserepjét, miközben tudta, hogy szülei jó tanácsot adtak neki. Amikor a körülötte állók meglátták

őt, kinevették, ő pedig zavartan dicsérte a többiek növényeit.

Végül a király belépett a terembe, és végignézett a sokaságon. József próbált leghátul maradni. A király megszólalt:

– Legyetek üdvözölve, fiaim! Látom, az 1 év leteltével eljöttetek. És milyen sokféle szép növényt látok itt, amit neveltetek, szebbnél szebbeket! Nos, egyikőtökből ma király lesz itt!

Ekkor a király meglátta az üres csereppel hátul álló Józsefet. Azonnal szólt az öröknek, hogy hozzák őt előre. József nagyon megrémült. „Meglátott a király az üres cserepemmel, és haragjában most biztosan meg fog öletni!” – futott át az agyán.

Az örök a király elé vezették, aki megkérdezte a nevét.

– József vagyok – felelte. A nagy teremben minden fiú hangosan nevetett rajta, és gúnyolták őt. A király

összevont szemöldökkel csöndet intett. József nézett, aztán a tömegre, és ezt mondta:

– Íme, az új királyotok, József!

Az egész teremben egy pillanat alatt síri csönd lett. József teljesen megrökönyödött. „Dehát nincs is növényem, ki se hajtott a magom! Hogyan lehetnék én a király?” – gondolta.

A király ismét megszólalt.

– Pontosán 1 évvel ezelőtt mindannyiátoknak adtam egy különleges magot. Azt mondtam nektek, hogy ültessétek el, öntözzétek, gondozzátok, és jöjjetek el hozzám azzal, amit a magotokból neveltetek. A mag, amit adtam nektek, valóban különleges volt, mivel főtt mag volt, ami nem képes kihajtani. S ti ma – József kivételével – mindannyian különféle zöld és virágos növényeket hoztatok el hozzám. Amikor láttátok, hogy semmi nem nő ki a magból, amit én adtam nektek, fogtatok egy másikat, és a helyére ültettétek. Egyedül József volt az közülük, akinek volt becsülete és bátorsága idehozni a cserepét, amiben a tőlem kapott mag van. Ő tehát az új királyotok!

Ha tisztességet vetsz, bizalmat aratsz, ha jóságot, barátokat. Ha alázatot vetsz, felmagasztalást aratsz, ha állhatatosságot, győzelmet. Ha megbocsátást, akkor békességet, ha pedig kemény munkát, sikert. És ha hitet vetsz, csodákat fogsz aratni.

Légy bölcs tehát, hogy mit vetsz ma, mert ez határozza meg, hogy mit aratsz holnap: gyümölcsöket örövendéssel vagy száraz kórót nyomorúsággal.

„Ne tévelyegjete: Istent nem lehet megcsúfolni. Hiszen amit vet az ember, azt fogja aratni is: mert aki a testének vet, az a testből arat majd pusztulást; aki pedig a Léleknek vet, a Lélekből fog aratni örök életet. A jó cselekvésében pedig ne fáradjunk el, mert a maga idejében aratunk majd, ha meg nem lankadunk.” (Gal 6,7-9)

Az E-mail Ministry nyomán fordította és átdogozta: Tihanyi Pál

John Flavel írása a gyülekezeti tagok kötelezettségeiről

Egy 2006 tavaszi konferencia előadásának kivonata

Általában örülünk, amikor a gyülekezeti tagság előnyeiről beszélünk, de kevésbé lelkesedünk, ha a felelősségek kerülnek szóba. Keresztényként, mint Isten családjának tagjaként és az Ő királyságának állampolgáraként kiváltságaink és kötelezettségeink vannak. Életünk különböző szakaszaiban ezek a kötelezettségek változnak. Más-más felelősségünk van az otthonunk, társadalom, férjünk, feleségünk, szüleink, gyermekeink, főnökeink vagy beosztottaink felé. Felelősségeinket vizsgálva a puritán John Flavel írásait szeretném alapként felhasználni, amelyben a keresztyének bűneivel, felelősségeivel és kötelezettségeivel foglalkozik.

I. A gyülekezeti tagok leggyakoribb bűnei

Flavel 10 olyan bűnt említ meg, amelyek leggyakrabban megkörményezik a keresztyéneket. Ezeket tíz alpontra osztottam fel a megértés könnyebbége érdekében. Az eredeti sorrendet megváltoztattam, és címet adtam nekik.

A) Az istentisztelet ellen irányuló bűnök

1. *Az istentiszteleten való részvétel elhanyagolása.* Az előző részben az istentiszteleten való részvétel áldásairól beszéltünk, de nem szabad elfelejtenünk, hogy ha nem veszünk részt ezeken az alkalmakon, bűnt követünk el. Óva int minket Flavel attól, hogy szegényes kifogásokat keressünk, amelyekkel igazolni próbáljuk magunkat, hogy miért nem járunk alkalmakra. Csak szükség esetén hiányozzunk.

2. *A lelkesedés hiánya az istentiszteleten.* A fizikai megjelenés mellett sokkal fontosabb kell, hogy legyen a lelkesedő szív. Flavel szembeállítja a lelki elhidegülésünket a zsoltáros örömeivel, aki ujjong, hogy az Úr színe előtt állhat, és dicsőítheti Őt. „Örvendezek, mikor mondják nékem. Menjünk az Úr házába!” (Zsolt 122,1) Flavel arra kéri az olva-

sóját, hogy vizsgálja meg magát, nem vált-e már láthatóvá ez az elhidegülés az életében is vagy esetleg a gyülekezet életében. Ez a kérdés manapság is ugyanolyan aktuális, mint hajdanán.

3. *Az istentisztelet elleni tiszteletlenség.* Talán meglep minket, hogy keresztyénként is lehetünk tiszteletlenek az alkalmakon. Hát nem hagyunk-e már fel ezzel a bűnnel, amikor megtértünk? Egyáltalán nem, állítja Flavel, és továbbmenve azt mondja, hogy e téren senki sem bűnösebb a keresztyénél, mivel ő ismeri az Urat, és gyönyörködik az Ő

világosságában és a Tőle kapott kiváltságaiban. A Zsolt 89,7-et idézi: „Mert a felhőkben kicsoda hasonlatos az Úrhoz, s ki olyan, mint az Úr, az istenfiak között?” Ebben az részben Flavel kitér a mi gondolkodásunkra, és beszél az öltözködésünkről és magatartásunkról is. Majd ezekkel a szavakkal fejezi be: „Fiam! Az én bölcsességemre hajtsd a te füledet, hogy megtartsd a megfontolást, és a tudományt a te ajakid megőrizték” (Péld 5,1-2).

B) A nyelv bűnei

1. *Pletykálás.* Flavel arra emlékeztet minket, hogy ez a magatartás tilos Isten házában, és a 3Móz 19,16-ot idézi: „Ne járv rágalmazóként a te néped között.” Nagyon böl-

csen arra hívja fel a figyelmünket, hogy ez a fajta viselkedés felkavarhatja a kedélyeket a gyülekezetben, és elhidegüléshez vezethet, amely kiolthatja a közös szeretet tüzeit.

2. *A pletykák végighallgatása.* Gyakran hajlamosak vagyunk hinni a pletykáknak. De óvakodjunk attól, hogy fecsegökké váljunk, és attól is, hogy végighallgassuk mások pletykáit. Ha egy bűn üti fel a fejét valamelyik testvérünk életében, akkor azt a bűnt biblikusan kell kezelünk, és megoldanunk, nem szabad, hogy könnyelmű beszélgetések, néhan pletykák tárgyává váljanak. „Presbiter ellen vádat ne fogadj el, hanem csak két vagy három tanúbizonyságra” (1Tim 5,19).

C) Az alázat és féltelenség bűne

1. *A tanácsadás és a feddésben való bukások.* Természetünkben fakadóan túl büszkék vagyunk, és egyben hajlamosak is rosszul reagálni, amikor az előljáróink tanácsot adnak, vagy esetleg megfeddnek, holott ez az ő felelősségük is egyben. Nem szeretjük ezeket a tanácsokat, és kegyelemre van szükségünk, hogy áldásként tudjuk elfogadni őket, hiszen a javunkat szolgálják. Ugyanakkor Flavel hangsúlyozza, hogy akkor is vétkezünk, ha a feddés nem a helyes módon történik, ha nem alázattal tesszük azt, vagy nem megfelelő eszközökkel.

2. *Rendtelenség és egyet nem értés a közösségben és a világban.* Ez egy elég kényes bűn, amit igyekeznünk kell elkerülni, mivel minden emberrel békességben kell élnünk, különösen a mi „hitünk cselédeivel”. Flavel itt a 133. zsoltárra hivatkozik.

D) A közösségi felelősségek elhanyagolása

1. *A bizonyágtétel elhanyagolása és nemtörődomség.* Itt Flavel arról a bűnről ír, amikor az életünk nem tükrözi az evangéliumot, nem dicsőítjük életünkkel Istent, és a világ felé nem hirdetjük az Igét. Pál

apostolnak a kolossébeli gyülekezetnek írott levelére hivatkozik (Kol 4,5): „Bölcsen viseljétek magatokat a kívül valók irányában, a jó alkalmatosságot áron is megváltván”. Van három következmény, amelyek e területen szerzett bukásainkról szólnak: a világ megmarad a bűneiben, ezáltal bűneinket súlyosbítjuk, és szégyent hozunk Isten nevére.

2. Lustaság és az elhívásunk elhanyagolása. Flavel azt bizonyítja, hogy a hanyag, lusta ember szégyent jelent bármely közösségnek, különösen Isten egyházának. Pál apostolnak a thesszalonikabeli gyülekezethez írott első leveléből idéz: „Valamint tudjátok, hogy miként Atya az ő gyermekeit, úgy intettünk és buzdítottunk egyenként mindnyájatokat, és kérve kértünk, hogy Istenhez méltóan viseljétek magatokat, aki az ő országába és dicsőségébe hív titeket” (1Thessz 2,11-12). Ismét két következményt említ: elszegényedünk, és szégyent hozunk hitvallásunkra.

E) Az önzés bűne

Ez a tulajdonság egyetlen emberben sem vonzó, mégis gyakran megtalálható a hitvalló keresztyéneknél. Olyan sokszor tudunk magunk körül forogni, és fennakadni saját aggodalmaskodásainkon, vagy kedvtelésünk rabjává lenni, hogy nem vagyunk tekintettel a gyüleke-

zetre és a körülöttünk lévő világra. Ez a Flavel által összeállított lista egy kijózanító olvasmány. Melyikünk mondhatja el magáról, hogy őt nem környékezte meg a fent említett bűnök egyike sem?

II. A gyülekezeti tagok kötelességei

Flavel számos feladatot említ, amelyeket három kategóriára osztottam.

A) Kölcsönös segítség

1. A keresztyének sok időt kell töltsenek egymás között. Fontos, hogy a hívők keressék a közös lelki épülést elősegítő alkalmakat. Flavel számos igeverssel támasztja alá ennek fontosságát, és különösképpen említi itt a közös imaalkalmakat és igetanulmányozásokat.

2. Legyenek figyelmesek egymás iránt. Szintén elengedhetetlen, hogy amikor a keresztyének összegyűlnek, kedvesek, figyelmesek és tapintatosak legyenek egymással. A törődés egyik elvét említi itt meg, ami a gyengébb testvérünk felé mindenképpen meg kell nyilvánuljon. Ezt támasztja alá a Róma 15,1: „Tartozunk pedig mi, az erősek, hogy az erőtelenségüket hordozzuk, és ne magunknak kedveskedjünk”.

3. Legyenek alázatosak. Az alázat kell, hogy jellemezze a keresztyének közösségét. Legyenek tiszteltudóak a testvéreikkel a Krisztus-

ban, akiket az Úr adott számukra.

4. Legyenek szelídek. Ahogyan azt már láttuk, különösen szelídeknek kell lennünk a tanácsadás és feddés területén. Lásd Zsoltárok 141,5: „Ha igaz fedd engem: jól van az; ha dorgál engem: mintha fejem kenné. Nem vonakodik fejem, sőt, még imádkozom is értök nyavalyájkban”.

5. Legyenek nagylelkűek. Érdekes, hogy az adakozás itt főleg a lelki adakozást jelenti. Adakozónak kell lennünk a mi lelki ajándékainkkal, tapasztalatainkkal, és kegyelmesnek, irgalmasnak mások iránt. Majd ezután említi meg a mások fizikai szükségletei iránti odafigyelést. Mivel annyira jellemező ránk a világiasság, anyagiasság, gyakran a sorrendet felcseréljük, de ilyenkor ne szégyelljük emlékeztetni magunkat, hogy mi kell elsőbbséget élvezzen az életünkben.

6. Keresd az adakozás lehetőségeit. Buzgón kell keresnünk azokat az alkalmakat, amikor másokon segíthetünk. Itt megemlíthetjük a mások meglátogatását, hiszen így jobban megismerhetjük körülményeiket. Legyünk figyelmesek mind fizikai, mind lelki szükségleteikre.

B) Az evangélium hirdetése

Isten gyermekei nem azért vannak ezen a világon, hogy magukat szolgálják, hanem hogy Isten ügyét előmozdítsák. Ez egy olyan kötelesség, amiről sosem szabad megfeledkeznünk.

C) Isten országának előmozdítása

1. A gyülekezeti egység iránti érzékenység. Amennyire csak lehet, és amennyire az Ige engedi, kerülnünk kell a szakadásokat és szakadásokat; a Róma 16,17-ben olvashatunk erről: „Kérlek pedig titeket, atyámfiai, vigyázzatok azokra, akik szakadásokat és botránkozásokat okoznak a tudomány körül, melyet tanultatok, és azoktól hajoljatok el”.

2. Könyörületes és irgalmas egyházépítés. Ez a rész összefonódik a már korábban említett pletykálással és fecsegéssel. Nem szabad rosszat feltételeznünk egymásról, inkább tápláljuk az egymás iránti irgalmas lelkületet, mivel ez fogja megvédeni,

és fenntartani a gyülekezet egységét és békéjét. Így fogalmazza meg ezt Flavel: „Ha a bizonytalan a szó vagy a cselekedet és kétértelmű vagy félreérthető dolog kerekedhet ki belőle, mindig a jóhiszeműség, igazság szemüvegén vizsgálj meg azt”.

III. A megfontolt és következetes élet áldásai

Flavel végül összegzi a már említett bűnöktől való tartózkodás és az említett gyülekezeti feladatok betöltésének hasznait.

1. A keresztyén életről egy teljes és tiszta képet kaphatunk, ami homlok-

egyenest ellentéte a világi életnek (Tit 2,10-15).

2. Az Úr áldott eszközei lehetünk abban, hogy *lelkeket mentünk* meg Krisztusnak.

3. Az *ellenséget elhallgattathatjuk* vele (1Pt 2,15).

4. *Istent dicsőítik*, ami a keresztyének célja kell legyen.

5. A csendes lélek *megtermi* majd *gyümölcset*.

6. *Isten ígéri*, hogy *azokkal marad*, akik a mi Urunk és Megváltónk Igéje szerint élnek: „*Ha megmaradtok az én beszédeemben, az én tanítványaim vagytok*”.

Ahogy Kálebnek, nekünk is követnünk kell az Urat szentségben és alázatban. Ha ezt tesszük, gondoljuk csak el, milyen áldást jelenthetünk mind családjunk, mind közösségünk számára. Ahogy azt Archie Cook lelkipásztor mondta egy alkalommal: „Ne legyetek olyanok, mint akiknek csak a nyelve „született újjá”, de valójában érzéki emberek, és ne legyetek olyanok sem, akik azt a látszatot keltik, mintha ez nem is lenne így”.

Murdo A. N. Macleod

Engedélyezett fordítás a Free Church Witness 2006. novemberi számából, fordította: Nagy Márta

A Sajnálkozás elhagyása

Eredetileg nem terveztem utazni az évnek abban a részében, mégis egyszer csak arra eszméltem, hogy sietősen pakolom a holmimat be a bőröndbe. Az utazás eleve kellemetlennek ígérkezett, mivel tudtam előre, hogy sok jó nem sühet ki belőle. A rendes éves „önsajnálati utamról” beszélek.

A Bárcsak Légitársaság gépére volt jegyem. A repülés rendkívül rövid volt. Utána gyorsan megkaptam a poggyászatot is, amit még leellenőrizni sem volt időm. Úgy döntöttem, hogy magam viszem végig. Sok ezer olyan emlékekkel volt telerakva, amelyeket megtehettem volna, de nem tettem.

Senki sem fogadott, amikor Sajnálkozás város nemzetközi repülőterének termináljába léptem. Azért nemzetközi, mert a világ minden részéről érkeztek emberek ebbe a lehangoló városba. Bejelentkeztem az Utolsó Menedék nevű szálló-

dába, és láttam, hogy éppen az év legnagyobb és legfontosabb eseményére, az Éves Sajnálkozás Party-ra fogadnak vendégeket.

Én sem hagyhattam ki ezt a nagy társadalmi eseményt. Sok híres, nevezetes személy volt ott. Például elsőként érkezett a Csinálni család, név szerint Meg Kell, Meg Kellene és Meg Kellett Volna. S aztán szépen sorban a többiek: Vágyakozásék, Kihagyott és Elveszett Alkalom, Szertefoszlott Álmodok, s a legnagyobb família, Tegnapék. Túl sokan voltak ott elsorolni őket, de mindegyiküknek volt 1-1 szomorú története, amit megosztott másokkal. Az Ő Hibájuk is bőségesen ellátta a többieket történetekkel arról, hogy hogyan romlottak el a dolgok az életében; Ne Hibáztass Engem és Nem Segíthetem mind egyiket hangosan megtapsolta.

No, de rövidre fogva a történetet, annak tudatában mentem erre a nyomasztó party-ra, hogy rám nézve nem lesz semmi kézzelfogható haszna. Ezzel szemben, mint mindig, most is tisztára depressziós lettem.

De ahogy ott gondolkodtam a múltból elővett kudarcos sztorikon, ráeszméltem, hogy ennek az egész utazásnak és party-nak véget vethetek! Kezdtém rájönni, hogy nekem sem kell ott lennem. Nem kellett depresszi-

ósna lennem sem. Egy gondolat forgott az agyamban: A tegnapot nem tudom megmásítani, de Isten kegyelme elég ahhoz, hogy ez a mai nap egy csodálatos nap legyen. Szomorúság és tépelődés helyett lehetek hála, örvendező, elégedett, buzgó és másokat buzdító. Erre gondolva fogtam magam, és azonnal elhagytam Sajnálkozást, még a címemet sem adtam meg senkinek.

Bánkódok a múltban elkövetett vétkeim miatt? Igen! De már nincs fizikai lehetőségem arra, hogy meg nem történte tegyem ezeket.

Ha tehát utazást tervezel Sajnálkozásba, akkor azt tanácsolom, hogy mielőbb töröltesd minden foglalásodat. Ehelyett utazz inkább Újrakezdésbe. Én annyira megkedveltem ott, hogy azóta állandó lakhelyem lett. Szomszédaim, köztük pl. Megbocsátás nagyon kedvesek és segítőkészek. Aprópó, a nehéz csomagodat sem kell cipelned, mivel a terhet érkezéskor leveszik a válladról. Te is megtalálhatod ezt a helyet, csak kérd az Urat, hogy mutassa meg az odaút.

„*Újra irgalmas lesz hozzánk, eltápossa bűneinket, a tenger mélyére dobja minden vétkeinket!*” (Mik 7,19)

Az E-mail Ministry nyomán fordította és átdolgozta: Tihanyi Pál

Innen-Onnan

Isten az Európai Alkotmányban

A Németországi Protestáns Egyház (EKD) következetesen kitart amellett, hogy az Európai Alkotmányban kifejezetten szerepeljen az Isten előtti felelősség fogalma és az, hogy Európa elképzelhetetlen a zsidó-keresztény hagyomány nélkül. Ezt a követelést az EKD Tanácsa jutatta kifejezésre nyilatkozatában abból az alkalomból, hogy 2007. január 1-től Németország vette át az EU-elnökséget.

www.idea.de

Nemes próbálkozás, de Istennek elsősorban nem az Európai Alkotmányban kellene helyet „szorítanunk”, hanem az életünkben. Azért nem „szerepel” Isten az Európai Alkotmányban, mert az európaiak kihagyták Őt az életükből! Itt kezdődnek a problémák. Az pedig, hogy az európaiak nem ismerik Őt, az egyházak felelőssége. Azoké, akiket felháborít az, hogy Isten kimaradt az alkotmányból!

Szent Johanna csontjai igazából egy macskától származnak?

Macskáé lehettek azok a csontok, amelyeket Szent Johanna maradványaiként tisztelnek a katolikus hívők – állítják tudósok. A XIX. század óta a zarándokok mély tisztelettel adóznak a csontoknak, amelyek állítólag az 1431-ben máglyahalálra ítélt orléans-i szűz maradványai. Az új vizsgálatok szerint a combcsont és bordadarab nem emberé, hanem egy macskáé lehettek. A középkori fanatikusan gyakran égettek meg macskákat, mert úgy gondolták,

hogy a gonoszt testesítik meg. Johanna, a parasztlány azt állította, égi jelet kapott arra, hogy a franciákat az angol seregek ellen vezesse. Később a 19 éves lányt boszorkányság vádjával kivégezték. Állítólagos maradványait 1867-ben találták meg, most egy múzeumban vannak Chinonban.

www.inforadio.hu

Ilyen tévedéseket elkerülendő egyszerűbb lenne felszámolni az ereklyék tiszteletét... Jobb lenne holmi csontok helyett az élő Istent tisztelni.

Atomtámadástól retteg az első számú amerikai televíziós evangélista

Emberek milliói pusztulnak el 2007. szeptembere után az Egyesült Államok több nagyvárosában Pat Robertson evangélista szerint. Bár Isten nem beszélt atomról a Magyarországon is ismert lelkésznek, ő mégis nukleáris csapástól tart. „Nem azt mondom, hogy feltétlenül atomtámadás lesz. Az Úr nem mondott semmit az atomról, de szerintem egy nukleáris csapáshoz lesz mérhető” – jelentette ki a Magyarországon is sugárzott *The 700 Club* című műsorának első újévi adásában. Mint mondta, nemrég imádkozás közben Isten elárulta neki, hogy a terrortámadás az amerikai nagyvárosok lakóinak milliót érinti majd. A

prófécia szerint a terroristák valamikor szeptember után támadnak majd. Robertson szerint Isten azt is elárulta, hogy az Egyesült Államok csak színleli a barátságot Izraellel, és hogy az amerikaiak közel-keleti politikája a „nemzeti öngyilkosságba” taszítja Izraelt. Az újjászületett keresztények szerint – mint amilyen Robertson is – Jézus Krisztus második eljövételének feltétele, hogy Jeruzsálem zsidó kézen legyen. Ezért is olyan erős az Egyesült Államokban a zsidó lobb. Így már az is érthető, hogy miért gondolja Robertson Isten büntetésének Ariel Saron tavaly januári agyvérzését. Érvei szerint Saron a megszállt gázai övezet feladásával muzulmán kézre juttatta a Szentföld egy részét, ezért lesújtott rá Isten haragja. Robertson amúgy büszke eddigi próféciáira, mert, mint mondta, csak „néha tévedek”.

www.index.hu

Egyesek túl sokat vélnek tudni a jövőről... Ezekről a próféciákról azonban hamar kiderül, hogy csak alaptalan riogatások. És még valami: az igazi próféták sohasem tévedtek!

Iraki keresztényének szenvedése

Mosul városában iszlám szélsőségesek elrabolták az egyik keresztény gyülekezet presbiterét. Szabadon bocsátása fejében váltságdíjat kértek. A szoros határidő miatt a család nem tudta a követelt váltságdíjat idejében összeszedni, így már csak szerettük holttestét kaphatták vissza. A mosul-i gyülekeze-

tet januárban feloszlatták, a tagok Szíriába és Jordániába menekültek. Imádkozzunk érettük.

Evangelical Times

Igen, még mindig vannak olyan helyek, ahol pusztán keresztyénnek lenni életveszély. Adjunk hálát azért, hogy mi még szabadon és veszély nélkül gyülekezhetünk istentiszteletre.

Megtalálták Pál apostol szarkofágját...

Hivatalosan is megerősítették, hogy megtalálták Szent Pál szarkofágját abban a római bazilikában, amely a szent nevét viseli, az alatt a főoltár alatt, amelynek közelében egy márványtáblán a következő felirat olvasható: Pál, a mártír apostol. A szarkofágot a Vatikán kutatói öt éven át keresték a templom területén. A márványkoporsó feltehetően Kr. u. 390-ben készült, amikor Nagy Theodosius császár, aki államvallássá tette a Római Birodalomban a kereszténységet, nagyobb templomot építtetett a sírhelyen, és az apostol földi maradványait – azok megóvására – erősebb márványkoporsóba helyeztette. „Kétséggem sincs afelől, hogy ez Pál apostol koporsója, pontosan az a szarkofág, amelyet a keresztyének – Theodosius császárnak köszönhetően – a IV. században is láthattak” – mondta el Giorgio Filippi, a Vatikán ásátásvezető régésze. A kutató hozzátette: megpróbálták átvilágítani a 2,55 méter hosszú, 1,25 méter széles, 1 méter magas márványszarkofágnak azt a részét, amelyet eddig sikerült feltárni, de ez egyelőre nem járt eredménnyel. Most a pápai engedélyre várnak, hogy felnyithassák a szarkofágot. Pálról úgy tudjuk, a Római Birodalom területén, Tarsusban (ma Törökország) született zsidó családban, Saul (Saulus) néven. Eleinte részt vett az első keresztyének üldözésében, ám egy ízben, úton Damaszkusz felé jelenést látott, és megtért. A páli fordulat után Pál a keresztyénség terjesztésének szentelte az életét, s feltehetően Kr. u. 68-ban halt mártírhalált Rómá-

Húsvéti konferenciáink

Értesítjük az érdeklődőket, hogy ha az Úr is akarja, és élünk, idén ismét megrendezzük húsvéti konferenciáinkat.

- Szovátai konferenciánk négy napos lesz (április 6-9-ig),
- Miskolcon április 7-én és 8-án lesznek közös alkalmak,
- Beregszászban szintén április 7-én és 8-án lehetünk együtt testvéri közösségben az Ige mellett.

A részletekről érdeklődni lehet a gyülekezetek lelkipásztorainál.

ban. A IV. század elején Konstantinus császár a városfalon kívül lévő sírja fölé templomot építtetett, amelyet később átépítettek. 1823-ban a bazilikát tűz pusztította, ezután újjáépítették. Mára a vatikáni Szent Péter-székesegyház után ez a második legnagyobb templom Rómában. Az építkezések és renoválások után az évszázadok alatt a szarkofágot hol bemutatták a zárandokoknak, hol elzárták. A sírhely köré idővel kriptát emeltek, ám a XIX. századi tűzvész után szinte teljesen újjá kellett építeni a templomot. A krypta ekkor került a föld alá, 1,3 méteres mélységbe, föléje pedig egy új oltárt emeltek. Napjainkra teljesen elfelejtődött, hol vannak Pál földi maradványai. A Vatikán most azt tervezi, hogy a szarkofágot, miután tartalmát megvizsgálták, láthatóvá teszik a zárandokok és a nagyközönség számára. A kutatók ugyanakkor hangsúlyozzák: azt feltehetően soha nem lehet már tudományosan bizonyítani, hogy a bibliai Pál apostol maradványait rejtje a szarkofág, már ha egyáltalán vannak csontmaradványok a koporsóban. A tudományos vizsgálatok azonban számos más kérdést tisztázhatnak. Például azt, hogy

– ha találnak csontokat – milyen nemű és korú halottól származnak, és az illető mikor hunyt el.

Népszabadság

Teljesen mindegy, mit/kit találtak meg a szarkofágban. Mi jól tudjuk, hol van jelenleg Pál apostol. Azt is tudjuk, hogy ő egyáltalán nem díjazná ezt a felhajtást. Az viszont mindenképpen érdekes, mennyire foglalkoztatják ezek a csontok a Vatikánt. Kell egy újabb zárandokhely, amely vonzza a „hívőket”.

Bibliai alapokon az egyház egységéért?

„...Minden szakadás, így az említett is, azt mutatta meg számunkra, hogy rések voltak a falon. Tehát a várfalakra kell állni a kárpátaljai református egyház lelkészeinek, presbitériumainak, és biblikus egyházi rendet, *egyházfegyelmet* kell gyakorolni. A *sákramentumok kérdésében kell még rendet tennünk*. Remélem, ha ez a szándék meglesz egyházunk lelkészeiben és a gyülekezetek vezetőiben, akkor, ha nem is egyik napról a másikra, de jó irányba haladunk majd előre. Bízom abban, akkor nem történik meg többé, hogy lelkészek otthagyják az őrhelyüket, elkedvetlenedjenek, önálló harcot próbáljanak vívni... A legnagyobb tervem, hogy a Kárpátaljai Református Egyházban az igazsághoz ragaszkodva, szeretetben növekedjünk fel Krisztushoz. A püspöki programot is erre építettem... A legfontosabb célom, hogy az *egyházunk egységes maradjon, és bibliai alapokon állva szolgáljon...*” (kiemelések tőlem)

Reformátusok Lapja

Az újonnan megválasztott kárpátjai püspökkel, Zán Fábán Sándorral készített interjúból idéztünk néhány passzust. Kíváncsian várjuk a fejleményeket és a püspöki program megvalósítását. Például azt, hogy mit jelent a sákramentumok kérdésében történő rendrakás és az egyházfegyelem. És mit jelent az igazsághoz való ragaszkodás illetve a bibliai alapokon álló szolgálat? Mindenesetre egyszerre szerezni érvényt a Biblia igazságainak, és a nép-egyház egységét megőrizni legalább annyira reménytelen próbálkozás, mint a kör négyzögesítése. Vajon a püspök úr tényleg elhiszi, hogy ez lehetséges?

2000 éves datolyapálma

Izraeli orvosoknak és tudósoknak sikerült kicsíráztatniuk egy közel 2000 éves júdeai datolyapálma magot. Ez a fajta datolyapálma a középkorban pusztult ki. A magot,

mely a Matuzsálem becenevet kapta, a maszada-i ásatásoknál találták. Maszadát egyébként, hosszas ostrom után, Kr. u. 73-ban foglalták el a rómaiak... A magot kicsíráztató Dr. Elaine Solowey azt mondta: évekbe fog telni, míg a kicsírázott növény gyümölcsöt hoz, feltéve, hogy termős virágú.

The New York Times

Ez a mag valóban sok mindent „túlél”, és talán még gyümölcsöt is fog teremni... De mennyivel életképesebb és maradandóbb Isten Igéje! „Mint akik újonnan születettek nem romlandó magból, de romolhatatlanból, Istennek Igéje által, amely él, és megmarad örökké. Mert minden test olyan, mint a fű, és az embernek minden dicsősége olyan, mint a fű virága. Megszárad a fű, és virága elhull, de az Úr beszéde megmarad örökké. Ez pedig az a beszéd, amely néktek hirdettetett.” (1Pt 1,23-25)

Tőkés László indul az EP-választásokon

Sepsiszentgyörgyön jelentette be Tőkés László Királyhágómelléki református püspök, hogy vállalja a megmérettetést, és független jelöltként indul a májusi EP-választásokon... Közben Tőkés püspök találkozott a Sepsi református egyház-megyei lelkészeivel is... Sajtótájékoztatóján felhívta a figyelmet, hogy a református lelkészi státus nem jelenti kötelező támogatását, minden pap maga döntheti el, hogy ki mellé áll... Szilágyi Zsolt kampányfőnök beszélt arról, hogyan próbálták az RMDSZ-esek megteveszteni a polgárokat, és felhívta a figyelmet, hogy az RMDSZ-listát aláírók egy tulipános jelvényt támogatnak, míg Tőkés László hívei egy hiteles, karizmatikus személyiség Brüsszelbe jutását segítik elő.

Háromszék

Nem kérdés, hogy szükségünk van brüsszeli képviselőre. Az viszont már kérdés, hogy az egyházi elöljáróknak kell-e ezt vállalniuk. A gyülekezeti vezetőknek alapvetően más feladatuk lenne. Elsősorban az, hogy „viseljetez gondot azért magatokra, és az egész nyájra, melyben a Szentlélek titeket vigyázókká tett, az Isten anyaszentegyházának legeltetésére, melyet tulajdon vérével szerzett.” (ApCsel 20,28)

A híreket válogatta és megjegyzésekkel ellátta: Szőke Imre

Sosem egyedül

Ismered a kis cherokee indiánok férfikorba való átlépésének legendás szertartását?

A fiút elviszi az apja az erdőbe, beköti a szemét egy kendővel, és leül-teti egy fatönkre.

Egész éjjel a fatönkön kell ülnie, és nem veheti le a kendőt a szeméről, amíg csak a nap sugarai át nem látszanak rajta. A fiú magában van, nem kiálthat senkinek segítségért. Ha túlélte ezt az éjszakát, férfivá lesz. Minden fiúnak saját magának kell férfivá válnia. Nem beszélhet róla a társainak.

A fiú félt a sötétben. Mindenféle hangokat hallott, vadállatok hangját is, egészen közel. Akár valaki ember is árthatna neki. Az erős szél fújta a fák lombját, a bokrokat és a fűvet a földön. Mozgatta a még fatönköt is, amin ült. Félelmetes volt, de csak ült mozdulatlanul, csöndben, egy pisszenés nélkül.

„Csak így lehetek férfi” - gondolta magában.

Végül a rettenetes éjszaka után reggel fényesen felragyogott a nap, és levehette a kendőt a szeméről. És akkor meglátta az apját, aki vele együtt, mellette ült a fatönkön. Ugyanúgy, mint ő, egész éjszaka...

„Ha a halál árnyéka völgyében járok is, nem félek semmi bajtól, mert te velem vagy: vessződ és botod megvigasztal engem.” (Zsolt 23,4)

Az E-mail Ministry nyomán fordította és átdolgozta: Tihanyi Pál

Megelevenítő üzenet

Ismét Keresztúri Bíró Pál igehirdetését olvashatja a kegyes olvasó. Az eredeti kiadás az „Egyenes ösvény az életre vágyódóknak” című könyvben jelent meg 1653-ban. Mivelhogy ez elfogyott, Bethlen Kata 1744-ben Szebenben ismét kiadatta, ebből a második kiadásból vettük át a prédikációt. Most is imádságos lelkülettel bocsájtjuk útjára a prédikációt azzal a kívánsággal, hogy bárcsak ilyen igehirdetőket rendelne a mi Kegyelmes Istenünk, akiknek megvan a kellő igei világosságuk és a hozzá való kegyes életük, hogy szavaikkal és életükkel hirdethessék Isten örök érvényű igéjét. Továbbá, bárcsak ilyen „derék asszonyokat” adna a mi Irgalmas Urunk, akik támogatják Isten ügyét.

Tamás Sándor

„És titeket, kik holtak voltatok a bűnökben és a ti testetek körülmetéletlenségében, megelevenített együtt Ővele, megbocsátván tinéktek minden bűnötöket.” (Kol 2,13)

Ezekben az igékben két dolog van: (1) a meghalás; (2) a megelevenítés.

A meghalásnak két módja van: (1) a mi vétünkben haltunk meg; (2) a mi bűnös természetünk körülmetéletlenségében haltunk meg.

A megelevenítésnek is két módja van: (1) A Krisztussal elevenítettünk meg; (2) úgy megelevenítettünk, hogy minden bűnünket megbocsátotta minékünk.

MAGYARÁZAT

Meghaltunk nem testünkben, hanem *lelkünkben*, mert a jónak cselekvésére erőteleneke voltunk. Magunktól jót még csak nem is gondolhatunk.

A *körülmetéletlenségben*, azaz a mi vétkes természetünkben, amely utálatos az Isten előtt, miképpen a körülmetéletlen pogányok.

Megelevenített, azaz a mi megromlott természetünket megújította

az Ő kegyelme által a Krisztus halálával és feltámadásával. Ez négy dologban áll.

1. Az Ő Fiának vérével megmosogatt minket a mi bűneinkből.
2. A gonoszt elhagyatja velünk, és a jót cselekedtetni.
3. Gyönyörködünk az Istennek törvényében, amelyben ezelőtt semmi gyönyörűségünk nem volt.
4. Az Isten előtt járunk tökéletes szívvel, holott ezelőtt elszakadtunk az Istentől és távol jártunk Őtőle.

TANULSÁG

Valakik a Krisztus kegyelme által a romlott természetből új természetre hozatnak, azoknak minden bűnük meg van bocsátva.

Honnan tudhatnám én ezt meg?

1. Mert ha téged az Űristen megelevenít, oly idvességes dolgokat munkál benned, amelyeket te nem is tudnál, hogy az Isten míveli tebened. De ez meglátható a következő dolgokból.

1) Látsz néha valamely szegény embert, igaz életűt, akin te könnyörülsz, és a házádba befogadod. Ezt az Isten műveli a te szívedbe, hogy az igaznak jutalmát adja tenéked.

2) Elindulsz néha valami bűnnek cselekvésére, azonban valami nagy gát vetődik elődbe, amely miatt megtartóztatol ama bűnnek megcselekvésétől; ezt az Isten műveli veled, hogy a te megholt természetet az örök életre megelevenítse.

3) Néha látsz valamely embert olyan szorgalmasnak lenni e világi jóknak keresésében, hogy még az Isten Igéjének hallgatását is imittamott elmúlatja; te azt látván annál buzgóbb vagy az Isten Igéjének hallgatásában, hogyha lehetne, a Krisztus lábaihoz esnél, és úgy hallgatnád az Ő drágálatos szájából az idvességes beszédet; ez tebened a te Istenednek munkálkodása.

2. Ebből tudhatod meg.

1) Mert néha gonosz szándék van a szívedben: gyilkosság, vagy valami cégeres vétek, de az Isten mikor még meg sem tudnád gondolni

azt a te gonosz szándékodat, hirtelenséggel szent és istenes szándékra változtatja. Miként Dávid emberölésre igyekezett, de az Isten eltávoztatta csodálatos móddal egy asszony tanácsa által.

2) Néha két-három garas árara valaki marháját titkon magadévá tesz. Azonban a lelkiismeret rád támad, vádol, amelyen úgy megkeseredsz, hogy felette igen megbánod cselekedetedet. Ilyenkor az Isten sújtotta meg a te lelkiismeretedet, hogy a bűnnek cselekedeteiről a jónak cselekedeteire hajtana.

3) Az is megeshet, hogy annyira szorgalmaskodsz mindenféle jóknak gyűjtésében, mintha mindörökké élnél. Azonban házádba magadban gondolkodván ilyen gondolat ébred szívedben: Mit fáraszam magamat annyira? Mit űzöm e rossz világot? Halandó ember vagyok, elmúlik e világ, az én minden javaim elmúlnak, én is elmúlok. Ha gyermekeim maradnak, ugyanaz az Istenük, mint nekem, gondot visel Őfelsége rájuk is. Így megszűnsz a felettébb való szorgalmatosságtól. Micsoda ez? Isten a te világra hajlott természetet téríti az örök életnek keresésére. Ezekből, mintegy tükörből úgy nézheted, hogy a bűnnek halálából megelevenített tégedet az Isten, és a te bűnid meg vannak bocsájtva.

HASZNA

Meglássátok, hogy a megelevenített természet és a Krisztusnak elevenítő jó kedvét magatoktól el ne taszítsátok. De az a kérdés: Miképpen taszíthatjuk el azokat magunktól? Háromképpen: (1) mikor bevehetnéd azt az új természetet, de nem akarod; (2) mikor van valami nagy buzgóság benned, de nem az Istenért, hanem csak a magad dicsőségéért; (3) mikor ugyan futsz előtte, hogy a te természeted a halálból új életre ne érkezzék.

1. Az első négyképpen leszen benned.

1) Mikor valami vétket cselek-

szel, arról penitenciát nem tartasz, hanem arra a vétkekre rámesz két-szer vagy háromszor is. Ilyenkor nem akarod bevenni azt az elevenítő kedvet, mert mikor a gonosznak cselekedetiben neveled, a kegyelem fogatkozik benned.

2) Mikor vétkezel valamit, és nem mesz ugyan többé arra a vétke-re, de azért azt a vétket nem veted ki magadból, hanem magadban tartod. Ilyenkor sem akarod bevenni a lelki életet, mert amíg az a vétek benned van, nincsen benned a megelevenítő Krisztusod jó kedve.

3) Mikor valami vétket cselekszel, és azt a vétket el akarván fedezni, egy másik vétket cselekszel annak elfedezésére, miként Dávid a paráznaságot el akarván titkolni gyilkosságot cselekedett, hogy elfedezze.

4) Mikor valami vétket cselekszel, és abban a vétkekben elalszol, azaz esztendeig, két esztendeig is benne vagy abban a vétkekben, az Istent nem követed arról a bűnödről. Dávid így aludt el a bűnben mindaddig, míg szemtől szembe Nátán próféta őt feddés által fel nem serkentette.

2. Eltaszítod magadtól Őt, amikor elhitetted magaddal, hogy Krisztusnak nincs kedve megeleveníteni téged. Ez háromképpen történik rajtad.

1) Mikor van benned valami buzgóság, azonban az a buzgóság a magad külső dicsőségedért van, és nem Istenért.

2) Amikor tudsz valakit, hogy a bűnben él, és te látod, hogy te nem élsz olyan vétkekben, azt véled, hogy az meghalt a bűnben, te pedig megelevenítettél. Ilyenkor is elűződ magadtól a megelevenítő jó kedvet, mert gonoszul ítélsz a te atyádfia felől.

3) Ha te sokkal több órát rendelsz magadnak az imádkozásra, mint a másik, és elhitetted magaddal, hogy amaz meghalt, benned pedig a megelevenítő lélek van, a könyörgésnek lelke. Ezek pedig azért vannak benned, mert látva másoknál, hogy náladnál gonoszabbul

élnék, úgy ítéled, hogy eltapodták azok a megelevenítésnek erejét.

De itt sokképpen vétekezhetsz.

1) Ha az a bűnös szűkölködik a te segítségével nélkül, de te nem segíted, nem igaz a te buzgóságod. Halott a te lelked.

2) Ha ama te atyádfiát vádolod barátaid előtt valami nagy vétkekkel, azonban magadat nem vizsgálod meg, hogy van-e tebenned hasonló vétek. Nem igaz a te buzgóságod, és halottá lett a te lelked.

3) Ha valakit látsz, hogy hamis ragadozó, és magad felől úgy gondolkodsz: hála Istennek, nem vagyok ragadozó, mint ez, nem igaz a te buzgóságod. Mert ha nem ítéled magad ragadozónak, akkor is az lehetsz, úgymint:

a) Ha reggel felkelsz ágyadból, és mielőtt Istenhez imádkoznál, világi dolgaidhoz fogsz, ragadozó vagy: mert az Istennek óráját magadhoz ragadtad, az Istenét pedig elmulasztottad.

b) Ha valami időt rendelsz magadnak az Istennek szolgálatára, és azokat az órákat világi szorgalmatosságod miatt elmulasztod, ragadozó vagy: mert amit az Istennek adtál, azt elragadtad Őtőle.

c) Ha eljöhethnél az Isten Igéjének hallgatására, de barátod kedvéért elmulasztod, ragadozó vagy: mert amivel Istennek tartozol, azt felebarátodra ruházod.

d) Ha külsőképpen szelídséget mutatsz az emberek előtt, de szíved indulataival minden bosszúállásra gerjedsz, ragadozó vagy: mert szíveddel elragadod az Istentől a bosszúállást, és magadnak tulajdonítod.

e) Ha az emberek közt való magaviselésed dicséretes, de szíved rakva utálatos kevélységgel, vétkes gerjedezésekkel, ragadozó vagy: mert azt mutogatod Isten előtt, amit kevésbé kíván, szívedet pedig eltagadod Istentől, amit tőled főképpen kíván.

f) Ha vannak neked szüleid, urad, asszonyod, és azokat az Istennek kívánsága szerint nem becsülöd, ragadozó vagy: mert amit tőled kíván az Ő törvényében, elveszed tőle.

g) Ha sokkal többször számolod a te pénzedet, világi javaidat, mint bűneidet, ragadozó vagy: mert az Isten

azt kívánja tőled, hogy a te bűneidet szüntelen magad előtt tartsd, és számlálgasd.

h) Ha az Istennek dicsőségére valamit ígérsz, azonban elmulasztod, ragadozó vagy: mert csak mondd, de nem cselekszed.

Ezeket szabd magadra, és alighanem ragadozónak nem találod magadat.

3. Elszakítod magadtól az üdvözítő kedvet, amikor menekülsz Krisztusnak jó kedve elől. De itt azt mondd: Nem volnék Istennek fia, ha azt cselekedném. De én azt kérdelem tőled.

1) Csak e napokban is miért nem mentél az Úr vacsorájához? Úgy gondolom, azért, mert valami vétek van benned, amely a lelkiismeretedet rettegteni. Miért hordozod magadnál azt a vétket, amellyel elkerülsz a te lelked üdvösséges eledelet?

2) Látod, hogy amannak igaz ügye van, de mégis barátod kedvéért igyekszel annak igazságát elnyomni. Így elkerülsz az igazság útját, és a halálra mesz. Holott akiben lelki elevenség van, abban az igazság lelke van.

3) Látod, hogy a te felebarátodnak valami gondja érkezett, ami miatt igen megkeseredett a szívében. Te igyekszel a keserűségét öregbíteni, és őt az Isten ellen igen megszorítod szívében.

Ez négy dologban történik meg.

1) Ha látja a te atyádfia, hogy te az ő keserűségének örülsz, holott a te kesergő atyádfiával sírnod, és keseregned kellene.

2) Ha a te keserves atyádfiával szemben beszélve csúfolod őt, hogy az Isten az ő gonosz életéért keserítette meg őt.

3) Ha mások előtt rágalmazod őt ezt mondván: ihon, mely istentelen volt. De ám az Isten méltán bocsátotta reá a keserves próbát. Ilyenkor növeled az ő keserűségét.

4) Ha rajtad áll, hogy a te atyádfiának keserűségét megkönnyebbíthetted, de nem akarod, növeled az ő keserűségét, és kerülöd a megelevenítő kegyelmet.

Oka ez: mert ha te az Úr vacsoráját valami vétek miatt elkerülöd, nem kerülöd ugyan a megelevenítő kegyelmet, de az Isten elkerül téged. Ha barátodnak igaz ügyét elnyomod akarva vagy akaratlanul, elkerül téged az Isten. És ha te a te atyádfiának keserűségét növeled, akár kerülöd a kegyelmet, akár nem, elkerül téged az Úrnak kegyelme. Immár látod, hogy elkerülöd az életre való kegyelmet, és magad üződ el magadtól, melyet mikor eszedbe veszel, négy nagy dolog fordul elmédbe. (1) Valamit ez ideig eltél, azt tévelygéssel elvesztetted, mivel a megelevenítő kedvet elűzted magadtól. (2) Eszedbe veszed, hogy még ma is azon az úton jársz, amely lassan-lassan a kárhozatra visz. (3) Félsz magadban, hogy ezután is csak olyan veszedelmes életed lesz, mint eddig, mivel te ezután sem tudod életedet különül rendelni. (4) Azt gondolod, hogyha ez ideig a megelevenítő kegyelmet nem találtad meg, akkor már sohasem találhatod meg. Ezzel nagy kételkedéseket kezdesz lelkedben nemzeni.

1. Kain egyszer vétett a megelevenítő kegyelem ellen. És Isten soha meg nem elevenítette, hogy bűnbánatra térhetett volna. Hát te mennyit vétettél életednek napjaiban mind ez ideig. Ki tudja, ha valaha könyörül-e rajtad az Isten vagy nem.

2. Isten a zsidókat menthetetlenekké tette, hogy midőn az életnek Ura hozzájuk ment, nem vették, hanem megvetették. Hát tehozzád hányszor jött már életedben az életnek Ura, az Úr Jézus Krisztus, de megvetetted?

3. Minden ember megtérésének határt vetett az Isten. Ha azt elmulasztja, nem adatik aztán idő a megtérésre. Ki tudja, talán te már elmulasztottad a te megtérésednek idejét, mely ha így van, nem adatik a te megtérésedre több idő.

4. Az Isten sokat munkálkodott a zsidó néppel, de nem vették eszükbe az Istennek velük való munkálkodását. Azért Isten is felindult az Ő búsulásában, kívágta őket, és más népet plántált helyükbe. Vajon mennyit munkálkodott az Isten veletek gyermekétegetektől fogva mind ez

ideig? De haszontalanná lett köztek a ti Isteneteknek ilyen sok munkálkodása. Ezért féltő, hogy már csak az van hátra, hogy kivágon titeket az élők közül.

HÁROM DOLGOT CSELEKEDJETEK

1. A Krisztus feltámadásával nyert kegyelmet ragadd el e világ fiaitól.
2. A Krisztus feltámadásával keregett áldást vond magadra.
3. Küzdj meg az Istennel.

1. A kegyelmet így ragadd el a világ fiaitól.

1) Midőn látod, hogy e világ fiai a világi jókon kapdosnak, te magadban arra gondold: vesszenek el e világnak minden javai éntőlem. Csakhogy én az Istent tehessem magamévá. Mert az Istenben örök élet és örök boldogság van.

2) Midőn látod, hogy e világ fiai verítékeztve fáradnak azon, hogy miképpen nyerhessenek maguknak az ő testüknek földi gyönyörűségét. Te kiváltképpen azt óhajtsd, azt szomjazzad, miképpen állhatnál az életnek Ura elébe tiszta lélekkel, mert Ő az élet és a feltámadás.

3) Mikor hallod, hogy egyik bűnös a másik bűnöst hívja a bűn cselekvésére, te arra gondold: a bűnös az ő bűnében hal meg. Te azért mindeneket a mennynek, földnek Istenéhez igyekezz hívni, mert csak Ő az, aki megöl, és megelevenít.

4) Ha hallod, a gonosz ember miképpen beszéli a bűnösöknek, hogy mely okos mesterséggel vitte végbe az ő gonoszságának titkát, te viszont a te barátaidnak azt mondd: Gyertek énhozzám, Istennek cselédei, és elbeszélem én, hogy milyen sok jót cselekedett velem az Isten. Ha ezeket cselekszed, a kegyelmet elveheted e világnak fiai elől.

2. Ha az áldást el akarod nyerni, ezeket cselekedd.

1) Nézd meg, hogy milyen serények e világnak fiai az ő dolgukban. Te azoknál serényebb légy az áldás keresésében. Hogy milyen serények ők? Még éjjel sem igen alszanak, mikor valami világi jót akarnak megnyerni. Azért te is sem éjjel, s nappal ne alud-

jál, amíg az Istentől valami kis csendességet a te lelki ismeretenednek nem nyerhetsz.

2) E világ fiainak bár ugyan nagy akadályai támadjanak, addig munkálkodnak, hogy általmenjenek mindazokon, és amit kívánnak, megszerezzék. Te is azért légy bátor mikor e világ hízelkedése, a halálnak rettentése, bűneidnek kárhozatos volta elődbe áll; de soha ne nyugodjál, míg mindazokat meg nem győződ, meg nem utáld, és a te bűneidnek bocsánatát meg nem nyered.

3) E világ fiai az ő istentelen báráikkal tanácskoznak, hogy miképpen juthatnak e földön az ő szívüknek kívánságaira, mint Absolon. Te is azért tanácskozzál a te lelkiismeretteddel, az Istennek világosító Igéjével, a szent életű emberekkel, hogy miképpen kelljen neked az Isten áldását a magad fejére vonni.

Így lésszen, hogy a te serénységeddel megnyered az életnek áldását.

3. Az Istennel ilyenképpen küzdjél meg.

1) Ha kiáltasz az Istenhez a te bűneidnek bocsánatáért, melyből következik a te feltámadásod, és az Isten meg nem hallgat, ne szűnjél meg kiáltani Őhozzá mindaddig, míg bűneidnek bocsánatát magadban meg nem érzed.

2) Ha szüntelen elmélkedsz a te Istenedről, és mégis nem veheted eszedbe, hogy az Isten téged szeret, ne hagyd el az elmélkedést, hanem mind a koporsóig elmélkedjél. Mindaddig, míg meg nem érzed, hogy szeret az Isten téged.

3) Ha úgy szolgálod az Istent, miként te a legjobbnak ítéled tenni, és mégis sokkal több áldását látod Istennek a bűnösökön, mint magadon, ne hagyd el az Istent szolgálni, hanem annál nagyobb hűséggel szolgálj Őfelségét mindhalálig, sőt, még halálod óráján is, amíg csak mennyei áldását rád nem tölti az Isten. A léleknek csendességét, a te szívednek tisztaságát, a bűnből való feltámadást és az örök életet.

Amelyre legeltessen Őfelsége benneteket. Ámen.

Keresztúri Bíró Pál

HETI SZOLGÁLATI ALKALMAINK GYÜLEKEZETEINKBEN

HELYSÉG	KAPCSOLAT	KEDD	SZERDA	CSÜTÖRTÖK	PÉNTEK	SZOMBAT	VASÁRNAP
Balatonalmádi	Hazuga Nándor 06-20-942-5696			18:00 FB			13:30 IB 14:30 IT
Budapest	Sikó Mihály 06-1-322-9317		18:00 FB				9:30 IMA 10:30 IT 15:00 FB
Kaposvár	Bencs Miklós 06-70-328-5471		18:00 FB				10:30 IT
Miskolc	Bagoly Gyula 06-46-412-558		17:30 NIM 18:00 FB				9:45 IMA 10:30 IT
Barót	Tókos Sándor 0267-377-369					18:00 FB	11:00 IT 18:00 FB
Brassó	Simon Szabolcs 0744-307-550			18:00 FB			11:30 IMA 12:00 IT
Erdőszentgyörgy	László Lehel 0723-630-793	17:00 FB	17:00 HIT				10:00 IT 17:00 FB
Kézdivásárhely	Simon Szabolcs 0744-307-550				17:00 FB		
Kolozsvár	Szász Attila 0264-450-567				17:00 EV	17:00 IMA	10:00 IT 18:00 FB
Marosvásárhely	Molnár Sándor 0265-225-561			17:00 NIM 18:00 FB			9:30 KIT 11:00 IT 17:00 FB 19:00 IMA
Nyárádszentanna	László Lehel 0723-630-793			17:00 HIT			
Rava	László Lehel 0723-630-793						14:30 IT 15:30 GYA
Petrozsény	Zólya Csaba 0723-395-260				14:00 FB		
Sepsiszentgyörgy	Simon Szabolcs 0744-307-550		18:00 FB	18:00 IMA			9:30 IT 10:00 IT
Szamosújvár	Szász Attila 0723-368-408						14:30 IT (minden 2. héten)
Székelykeresztúr	Tamás Sándor 0723-332-053						8:30 IT
Székelyudvarhely	Curcubet Gábor 0366-102080		18:30 IMA 19:00 FB		19:00 FO		10:00 IT 11:00 HIT 16:00 FB 18:00 FNA
Szováta	Kovács Ferenc 0265-577-592			18:00 FB			10:00 IT 15:00 GYA 17:00 FB
Vulkán	Zólya Csaba 0723-395-260		17:00 FB			11:00 GYA	10:00 IT 17:00 FB
Badaló	Demeter Géza 380-66-3488224			13:00 IMA 13:40 FB			13:00 IT
Beregszász	Lőrinc Bertalan 380-31-4142926	HÉTFŐ 17:00 IB	17:00 IMA 18:00 FB				10:00 IT
Búcsú	Lőrinc Bertalan 380-31-4142926				15:00 GYA		15:00 FB
Gát	Gál István 380-31-4176372			15:30 IMA 16:00 FB			10:00 IT 11:30 GYA 11:30 IB
Izsnyéte	Lőrinc Bertalan 380-31-4142926	18:00 IB			17:00 IMA 18:00 FB		14:00 GYA 15:00 IT
Rafajna	Gál István 380-31-4176372			16:30 FB	17:30 IMA		14:00 IT
Zápszony	Gál István 380-31-4176372			18:00 FB	15:00 FB 16:00 IMA		12:00 GYA 15:30 IT 16:30 IB

IT – istentisztelet, KIT – kórházi istentisztelet, FB – felnőtt bibliaóra, IB – ifjúsági bibliaóra, IMA – gyülekezeti imaóra,
 NIM – női imaközösség, FNA – férfi- és női alkalom (külön), FO – fórumbeszélgetés, HIT – hitvallás tanulmányozás,
 GYIT – gyerekistentisztelet, GYA – gyerekalkalom, EV – evangelizáció

FELHÍVÁS

Örömmel vesszük tudomásul, hogy lapunk tartalma sok hívó testvérünknek segít a lelki- és hitbeli növekedésben. Kérjük kedves olvasóinkat, hogy bizonyásgátételeikkel, cikkeikkel és egyéb írásaikkal járuljanak hozzá, hogy lapunk gazdagabb és színvonalasabb lehessen. Szeretnénk tehát bátorítani mindenkit, hogy kapcsolódjon a lap szerkesztéséhez és – nem utolsó sorban – terjesztéséhez.

A Szerkesztő